

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Pyrrhus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1340

PLV T A R C H I
vitæ comparatæ

P Y R R H I E T
C. Marii.

P Y R R H V S.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι παράληπτοι

Π Τ' Ρ Ρ' ΟΓ Κ Α Γ
Ταχινίας.

Π Τ' Ρ Ρ'. Ο Σ.

PE N V M Thesprotorum & Molosorum tradunt principem à diluvio tenuisse Phaethonem, qui inter illos fuit qui cum Pelasgo in Epitum commeauerunt. Quidā Deucalionem & Pyrrham templo apud Dodonam constructo, ibi consedisse in Molossis. Postmodum Neoptolemus Achillis filius, populum eam in oram deduxit, eamque ipse coluit, atque successionem à se regum, quos Pyrthidas appellauerunt, reliquit. Hic etenim puerili cognomine dictus Pyrrhus fuerat: ac liberorum quos ex Lanassa habuit Cleodis Hylli filii gnata, unum vocauit Pyrrhum. Inde Achilli honores in Epiro diuini fuerunt, ac voce vernacula Aspetum dixerunt. Infra primos quum intermedii reges efferrati essent, opibusq; & factis obscuriores, Tharhytam scribunt primum qui moribus Græcis, literis, & legibus humanis ciuitates tinxit, celebrem evanisse. Tharrhytæ Alcetas filius fuit, Alcetæ Aryas, Arybæ & Troiadis Æacides. Hic in matrimonio habuit Menonis Thessali filiam Phthiam, clari bello Lamiaeo viri, summæque inter socios secundum Leosthenem dignitatis. Ex Phthia nati Æacidi sunt Deidamia & Troias, præterea filius Pyrthus. Æacide vero per seditionem exacto, Molossi ascierunt Neoptolemi filios. Quare amici Æacidis quos occupauerunt, interfecti sunt. Pyrtho etiamnum infante, quum inuestigaret ab hostibus, Androclides & Angelus clam sublato fugam arripuerunt. Trahebant secum pacos seruos & mulierculas pueri nutrices. Vnde difficilior fuga & retardata quum instarent hostes, puerū Androclioni, Hippiæ, & Neandro tradunt fidis iuuenibus & valentibus: iubentq; quantu[m] possint, accelerent fugam, Megaraque oppidum Macedoniae teneant. Inde qua precibus qua vi illos qui insectabantur, in diei serum morati sunt. Quibus ægre reiectis, sequuti sunt eos qui Pyrrhum ferebant. Sub solis occasum quæ in manibus erat spes clapsa eis repente est, ubi ad amnem, qui oppidum præfluit, peruenierunt, aspectu horrendum & rapidum, atque tentantibus vadum, nulla ratione permeabilem. Largam enim & turbidam voluebat ex imbris aquam, & omnia reddebat nox terribilia. Diffisi igitur solos se transportare puerum & nutrices pueri posse, quum incolas aliquot animaduertissent in vltiori ripa stare, orauerunt hos ut ad triaciendum opitularentur sibi,

πομότα φοβερώτερο. καθ' αὐτοὺς μὲν δῶι ἀπέγνωσαν ὅπιχειρεῖν παιδίον φερόμενοι, καὶ γυνάκια τὰ τρέφοντα
ὅπι παιδίον αγαθόμενοι δὲ τὸν ὅπιχειρεῖν πιάτος σὲ τῷ πέρα τὸν ἐπώνυμον, ἐδέοντα συλλαβέατη παρέξετον οὐδίσσειν,

καὶ τὸν Πύρρον αἰσθεῖκυνσαν, βεβίντες καὶ ικέτειοντες. οἱ
ζὸς κατίκευον Δῆμος τεχνήτα καὶ πάταγον τῷ ρόμπατο,
ἄλλοι δὲ Δῆμος, Τῆς Αἴγαρον, Τῆς δὲ μησιεύτων.
ἄγει τὸν σενόντας, καὶ αὐτελῶν δρυὸς φλειόν, ἀνέγαγε
περπηγράμματα Φρεγώντα τὴν τεχνήαν καὶ τὸν τύχην
τῷ παρδός εἶπε λίθῳ τὸν φλειόν αὐτελίξας, καὶ χρυσάριθμος
οὗ ἔριψε τὸν βολῆν, ἀφίκεν εἰς δὲ πέραν. ἐνοι δέ φασι,
σανίφαττον Καστανόν αἰγαλίσαν τὸν φλειόν. οὐδὲ δὲ αἴ-
γασταν οἱ πέραν τὰ γράμματα, καὶ σωμαῖδον τὸν οὔτη-
πα τῷ καρφῷ, κατείστας ξύλον καὶ τεχνήαν αλλοιασθείσαν
ἐπεργοῦσι. καὶ κατὰ τύχην ὁ περπηγράμματα αὐτὸν περγοῦσας,
Ἄχλαδες τοιόντα, τὸν Πύρρον ἐδέξαντο, τοὺς δὲ ἄλλους, οὓς
ἔτυχον, οἱ ἄλλοι μεικέρμιζον. οὕτω δὲ σωθεῖστες καὶ φθάσαν-
τες τὸ διωξίν, εἰς Ἰλλυρίους παρεγήμοντο τεχνήας Γλαυκίαν τὸν
Βασιλέα· καὶ κατέζούμενον δέρντες οἴκαι μετὰ τὴν γυναικῶν, σὺ-
μεσῷ δὲ παρδόντες τὴν γυναικείαν. οὗτος δὲ τὸν γνώμην,
Καστανόν δεδίκτεις, ἐγχρόνον ὅπερ τὸν Αιαχίδον· καὶ σωπήν
εἶχε πολὺ χρόνον, βουλθύρμον. οὐτούτῳ δέ οἱ Πύρρος απ-
αἴθριόν τον περσερπύσας, καὶ λεβόρδην τὸν ιματίον τῆς χερ-
ού, καὶ τεφσεῖας τεχνήας τὰ γέρατα τὸν Γλαυκίου, γέ-
λωτε τεχνήαν, εἶπε σίκτον παρέρχει, ἀστερ τὸν ικέτης δέο-
μνος καὶ δακρύσαν. ἐνοι δέ φασιν τὸν Γλαυκία περσε-
πεσίν αὐτὸν, ἀλλὰ βαμμένην τοντονταφαιρίνον, ἐστατη-
τεχνήαντι τοντονταφαιρίνοντα τεχνήας· καὶ δὲ περγαμή-
την τὸν Γλαυκίαν Φασίνα· δέ τον παρευτίκα τὸν Πύρρον σε-
χίειστη γυναικί, κελδύσας ἀμφὶ τοῖς τέχνοις τρέφεσται,
καὶ μηκόντερον δέσματον μάνων τῷ πολεμίων, Καστανόν
δὲ τὸν Δῆμον πατλεῖται μίδοντος, οὐδὲ δέδωκεν. ἀλλὰ τοῦ
γνώμην δυνοχίδεντα ἔτεν, κατηγάγω εἰς Ἡπειρον μετὰ
διωάσεως, Βασιλέα κατέτησεν. οὗτος δὲ οἱ Πύρρος τῇ πλη-
δίᾳ τὸν περσερπύτου, Φοβερώτερον ἔχων τὸ σημύτερον δὲ βα-
σιλικήν, πολλοὺς δὲ ὁδούς τοντονταφαιρίνοντας, οὐδὲ τὸν
αἰσθαντας, οἷον λεπτάτης ἀμυχάς τοις Δῆμοντας τοντονταφαι-
ρίνον τῷ οδόντων. τοῖς δὲ σπλανιασμοντάδοκει βοντεῖν, α-
λεκτρούντα θύσια λαβόντα, τοτείσαντε κατακειμένους τοὺς δέ-
ξιῶν ποδὸν περιγένεταν δέσπολάν γρον. Σούτεις δὲ τὸ πεντή-
τε ἀδόξος οὕτως, ὡς μὴ τυχεῖ τῆς ιατρείας, δεντείς. ἐ-
λεύθερος δὲ τὸν ἀλεκτρούντα θύσιας, καὶ δὲ γέρες τῷ
ποδὶσσον οὐδὲ αἰτοῦ. λέγεται δὲ τὸ ποδὸν σκέινον τὸν μεί-
ζονα δάκτυλον ἔχειν διώματις τείαν, ὡς μετὰ τὸν πελο-
τὸν, τῷ λειποῦ σώματος καταπλεύτος, απαλῇ καὶ ἄπ-
κτον τὸ πυρετός διέρθενται. Ταῦτα μὲν δὲ τὸν οὔτερον.
γνωμήρα δὲ τοντονταφαιρίδεντα ἔτη, καὶ δοκιμῆται τὸν δέρ-
χειν Βεβαίως, ἀπόδημία τὸ σωμάτευτο, τῷ Γλαυ-
κίου παρδόντεν, οὐδὲ σωμετέθραστο, γυναικα λευκόσιον-
τος. πάλιν δὲ οἱ Μολοσσοὶ σωματίστες δέσμαλον τοὺς
φίλους αὐτῶν, καὶ τὰ γράμματα διέρπασαν, καὶ Νεοτολέ-
μον παρέδωκεν εἰσατοῖς. οὐδὲ Πύρρος οὕτω τὸν δέρχειν
ποβαλὼν, καὶ γνώμην πομπῶν ἔρημος, Δημητεύοντα
Ἀντιγόνου περσερπύζεν εἰσατὸν, ἔχοντα τὸν ἀδελφὸν εἰσα-
τὸν Δημόδαμειαν, οὐδὲ τὸν μὲν οὐσταν κέρκεν, αὐτόματον· Αλε-
ξανδρού τῷ Ρωξόντης γυναικεῖ. τὸ δὲ κατ’ σκείνοις δυτι-
κηθέντων, ὥστε ἔχουσαν αὐτῶν ἔγημον δημητεύοντας. τὸν
δὲ μεγάλην μάχην εἶναι τὸν Ιτωνό πάτερος οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς
γνωστον, παρὰν οἱ Πύρρος τοῖς τοῖς Δημητεύοντος συμμετεῖχε, μετράχιον οὐτὸν ἔτη, καὶ τὸν καθ’ αὐτὸν ἐτρέψατο,
καὶ διεφάν

A Pyrrhumque iis cum clamoribus & supplicibus
precibus ostenderunt. At illi ob vndarum asperi-
tatem & strepitum non exaudiebant, sed dum hi
clamat, illi nihil intelligunt, mora interposita
est, quoisque vni venit in mentem, vt detracte
quercus cortici inscriberet fibula literas, quibus
necessitatem & fortunam pueri significauit. Tum
circumvolutam corticem lapidi, quo velut ia-
ctus liberamento usus est, misit in ripam vltiori-
rem: alii ferunt eum tragula alligatam corticem
ieccisse. Illis lectis literis, qui trans fluuium erant,
præcipitem temporis punctum intelligentes, cæ-
sis lignis & rate facta transmiserunt. Ac forte qui
primus traiecit Achilles nomine, accepit Pyr-
rum. Cæteros alii alios, vt quisque cuique oc-
currit, transvexere. Ita quum emersissent incolu-
mes cuitato periculo insequentium, in Illyricum
contulerunt se ad regem Glauciam: quem vbi
domi reperissent cum uxore sedentem, reposue-
runt puerum in medio humi. Ille quod Cassan-
drum in animo timeret inimicum Eacidis, diu
deliberandus conticuit. Interea sponte Pyrrhus
arrepens, quum apprehenso manibus pallio ad
genua se Glauciae sustulisset in pedes, risum pri-
mum, deinde, quod suppliciter precantem &
lacrimatione repræsentaret, commiserationem
mouit. Alii autores sunt non summisse Glaucia-
e se ad genua, sed tacta Deum aram manibusque
ei inieictis humo se erexisse, eamque rem visam
Glauciae diuinam. Quare tradidit confessim v-
xori suæ Pyrrhum, præcepitque vt vna cum li-
beris suis educaretur, & breui post depositibus
hostibus, Cassandro etiam ducenta talenta pro-
mittenti non dedidit eum. Verum vt annum duo-
decimum excessit, deduxit cum exercitu eum in
Epirum & constituit regem. Prætulit Pyrrhus
vultu truciore quam augustiore maiestatem regi-
am. Dentes non habuit discretos, sed erat superio-
re gingua perpetuum os distinctum quasi lineis
quibus designabatur dentium interpunctio. Lic-
enos existimabatur opitulari, quum Gallum galli-
naceum album immolans supinis iacentib. lenem
pede dextro premeret leniter. Neq; erat adeo pau-
per quisquam aut abiectus, cui petenti denegaret
curationem. Peracto sacrificio gallum accipiebat,
eratq; hoc præmii ei gratissimum. Illius pedis fettur
pollex fuisse diuina virtute præditus. Ac cremato
post fata eius reliquo corpore, repertus in uiolatus
est & intractus ab igne. Verum hæc infra. Quum
annum septimumdecimum attigisset, & regnum
suum arbitratetur stabile, euenit ei certa peregrin-
atio. Vnus enim ex Glauciae filiis, in quorum
contubernio creuerat, uxorem ducebat. Hic ite-
rum inita Molossi conspiratione expulerunt ami-
cos Pyrrhi, eiusque pecuniam diripuerunt, & per-
miserunt se Neoptolemo. Exutus ad hunc mo-
dum Pyrrhus regno, atque vndequaq; destitutus,
ad Antigonij filium aggregauit se Demetrium, qui
sororem suam Deidamiam in matrimonio habe-
bat, quam puellam adhuc Alexandri Roxanes filii
vxorem dicebant. Quorum rebus afflictis iam
viro maturam iunxit sibi nuptias Demetrius, ac
magno illi prælio, quod ad Ipsum omnes reges
orbis commiserunt, interfuit partes sequutus De-
metrii, fugauitque eos quos habebat oppositos,
ηγενίσατο, παρὰν οἱ Πύρρος τοῖς τοῖς Δημητεύοντος συμμετεῖχε, μετράχιον οὐτὸν ἔτη, καὶ τὸν καθ’ αὐτὸν ἐτρέψατο,

atque emicuit inter prælantes virtus eius. Nec fractum deseruit Demetrium, sed creditas sibi Græciæ vrbes continuit in fide, & pace cum Ptolemæo patrata, obses in Ægyptum nauigauit. Ibi Ptolemæo dedit in venationibus & exercitationibus roboris & patientiæ laboris specimen. Berenice autem quum aduerteret plurimum pollere, atque inter Ptolemæi vxores virtute & prudentia anteire, obseruauit eam præcipue. Quumq; mirè calleret, vbi ex vsu esset, subire præcellentiores, vt erat abiectorum fastidiens, præterea modestus esset & temperans in viatu, ex multis principibus iuuenibus prælatus est, qui vxorem duceret ex filiabus Berenices Antigonem, quam suscepserat priusquam cum Ptolemæo esset in matrimonio, ex Philippo. Post has nuptias clarior iam, quum etiam bona in eum vxor esset Antigone, perfecit vt cum pecunia & copiis ad regnum mitteretur in Epirum. Neque ingratus multitudini fuit aduentus eius ob Neoptolemi odium acerbè & violenter dominantis. Atamen ne ad quem Neoptolemus regum aliorum recurreret, veritus, foedus cum eo & amicitiam cōmunicato inuit regno. Cæterū procedente tempore fuerunt qui occulte incenderent eos, mutuasque inter ipsoſ fererent suspicioneſ. Quæ tamen præcipue Pyrrhum commouit cauſa, dicitur ex huiuscemodi orta fonte. Mos erat regibus ut in Passarone Molosſorum reģione ſecundum ſacra Ioui Martio facta iurarent Epirotis, & eos ſacramento adigerent, hi ex legum præscripto ſe regnatoſ, illos regnum ex præcripto legum defenſuroſ. Hæc acta ambobus ſunt præſentibus regibus, vnaq; hi inter ſe fuerunt cum amicis, multaq; dona dederunt & acceperunt in uicem. Hic Gelon, vir Neoptolemo fidus, exceptū comiter Pyrrhum iugis duobus boum aratorum donauit. Ea Myrtilus pocillator qui aderat, popofcit à Pyrrho. Quum autem id denegaret illi ea & daret alteri, non ſefellit Gelonem a grē id Myrtilum ferre. Igitur inuitatum ad coenam, & (ut non nulli aiunt) quod formosus eſſet, illato temuiente ſtupro, appellauit ſolicitauitque ut faceret cum Neoptolemo, & Pyrrhum ſuſtolleret veſeno. Non reiecit Myrtilus attentantem tanquam comprobaret & ei aſſentiretur, cæterū indicauit rem Pyrrho. cuius iuſſu primarium pincernā Geloni conciliauit Alexicratem, quaſi ſocium futuruſ confiliī. Nam plures querebat ſceleris Pyrrhus indeſ. Ita circumſcripto Gelone circumſcriptus vna Neoptolemuſ, atq; iuſſidas progreſſum habere ratus, non temperauit ſibi, ſed latitia geſtiens de- texit eam amicis, atque quum comeſſaret aliquando apud ſororem Cadmiam, effutiit quid parare tur, neminem ratus verba excipere. Nullus enim aderat alijs quā Samonis, qui gregibus & armentis Neoptolemi præcerat, vxor Phænarete. Ea ad parietem auerſa iacebat in lecto, videbaturque dormire. Quæ quum omnia clām excepiſſet, profecta poſtridie ad vxorem Pyrrhi denudauit ei cuncta quæ Neoptolemuſ audiuiſſet ſotori dicentem. Ea re ad Pyrrhū delata, in præſentia quidem hic quieuit, verū in ſacrificio inuitatum ad coenam peremit Neoptolemuſ, quum pri- mores Epirotarum ſentiret ſui cupidos, qui adhortabantur eum ut explicaret ſe à Neoptolemo,

A ὡς δε φαινεται τοις μεχρησι. οἱ αἰσανταὶ Δημίτειον σύκεγκετέλιπεν, διλαχθὲς οὐ τῇ Ελάῳ πόλεις πιγευθεῖς διεφύλαξεν καὶ ουρανοῖς αὐτῷ γνωμήσιν τοὺς Πιθαλεμάγους, ἐπλιθωνεῖς Αἴγυπτον οικηρύσσον. Καὶ Πιθαλεμάγος μὲν ἐν τῃ Δίφαις καὶ γυμνασίοις, θείδειξιν ἀλκῆς καὶ καρτερίας παρεῖχε. Τοῦ Βερείκην ὄρδινα μέγιστον διω- μέλισ, καὶ τοφέθεις τοῖς διερητοῖς Φρεγίστῃ τῷ Πιθαλεμάγου γυμναῖον, ἔτερον δὲ μελιστα. καὶ δεινὸς ἐν τῷ ελαφῖν ἐποφελείᾳ τοῦ παπεινοτέρου, χόρμος ἐν τῷ σώφρων τοῖς διαγόνοις, σὺν πολλῷ νέον ἥχεμοντι καὶ τοσούτοις Λαζεΐν Αντιγένει, γυμναῖα, τῷ Βερείκην θυ- γατέρων, οὐδὲν ἐγένετο οὐδὲ Φιλίππου τοῖς Πιθαλεμάγοις συνοικεῖν. Μέτρος τὸ γάμον τὸ τοῦ, ἐπι μελλον διδοκιμόν, καὶ γυμναῖος ἀ- γαθῆς τὸ Αὐτιγέριον τοῦ αὐτὸν ψησι, διετοράξατο, γενήματα Λαζεΐν καὶ διάμαρτιν, εἰς Ἡπειρον ὅπερ τῷ βασιλείας διοπα- λιῶντος καὶ παρεῖν σύκεγκετο πολοῖς οὐδὲ τῷ ἀπέδειτο τῷ Νεοπολέμῳ, χαλεπῶς καὶ βιάζεις αρρενίος. πλιν διλα- δίστας μὴ τοφέθεις τοῖς τῷ ἄλλον βασιλεών οὐ Νεοπολέμος βάπτηται, οὐδελύσεις ἐπειτο καὶ Φιλίας τοφέθεις αὐτὸν ὅπερ καίνω- νία τὸ δρυχῖς. Χρόνιας δὲ τοφειόντος, ποσαὶ οἱ παρεξώντες αὐ- τοῦ τοῦ κρύφα, καὶ κατὰ διλαδίστας τῷ Βιάζειν αρρενίος. πλιν διλα- δίστας μὴ τοφέθεις τῷ Βασιλεών παρέγνωται, καὶ συμποταὶ διλαδίστας μὲτ τῷ Φίλων, δῶρον πολλὰ, παὶ μὲν διδόντες, παὶ δὲ λαζε- μοντες. οὐδεκαὶ δὲ Γέλων, αὐτῷ πιστὸς Νεοπολέμῳ διδέι- σανδρος Φιλοφεργεών τὸν Πύρρον, ἐδωρίσατο βοᾶν δρο- D τίρων θυσίας ζεύγεον. Σωτα Μυρτίλος οὐδὲ τῷ οἴνου παρὼ- ητε τὸν Πύρρον σκείνου δὲ μὴ διδόντος, διλαδίστας, χαλε- πῶς σφεκτὸν οὐδεκαὶ Μυρτίλος σύκεγκετο τὸν Γέλωνα. καλέσας διων αὐτὸν ὅπερ δεῖπνον, (οὐ δὲ φασι ἔνοι, καὶ χειροσύνης παρ- οῖνον, οὐρανὸν ἔχοντι) λόγοις τοφειόνεγκε, τοφειόλαμψι ἐλέ- οδας τὰ τοῦ Νεοπολέμου, καὶ Φαρμάκεις οὐδαφεραὶ τὸν Πύρρον. οὐδὲ Μυρτίλος ἐδέξατο μὲν τῷ πεῖρα, οὐδὲ ἐπι- νει καὶ συμπεπεισμόν, ἐμίσυος δὲ τῷ Πύρρῳ καὶ κε- λέστας σκείνου, τὸ δρυχιονόχρονον Αἰλεῖκατίν τῷ Γέ- λωνι συωέσπον, οὐδὲ μεθέξονται τὸ τοφειόντος αὐτοῖς. εἶσο- E λεῖον δὲ τὸ πλείστον οὐδεκαὶ τὸν Γέλωνος ξεπατωλόν, συωεξαπατώλον οὐ Νεοπολέμος, καὶ τὸ θητεῖον δέδειπλον ὁδῷ βαδίζειν οἰόρδον, οὐ κα- τεῖχεν, διλαδίστας τὸ δρυχιονόχρονον Καδμείαν, ἐχρῆτο λαζει- τοῦ τούτον, οὐδένα συωακουένοιορδον. οὐδεὶς γέλων πλη- σίον δέος οὐδὲ Φαναρέτη, γυμνὴ Σάμωνος τῷ ποιμηνίᾳ καὶ τῷ βουκέλιᾳ τῷ Νεοπολέμῳ διοικεῖτο. αὐτῷ δὲ απειρα- μόν τοφέθεις τοῦ θητεῖον δέδειπλον οὐδέκει καθεύδειν. σω- κειος δὲ ποδότων γνωμήρην καὶ λαζεδοσα, μὲν ἡμέρας ἕκας τοφέθεις τῷ Νεοπολέμου τοφέθεις τῷ διδελφίῳ πάκενος λέγεται. πο- θόρδον δέ οὐ Πύρρος, σκείνομενος καὶ ποσαὶ θητεῖον, οὐδέ τοις θητεῖον δέδειπλον τὸν Νεοπολέμον, απέκτεινεν, αἰδομέ-

F ον τῷ Ηπειρωτῷ τοὺς κεχτίους τοφειόντας αὐτῷ, καὶ τοφειόλαμψι οὐδεκαὶ θητεῖον τὸν Νεοπολέμου,

καὶ μὴ περίδια μηχανὴ ἔχοντα βασιλεῖς αὐτοῖς, ἀλλὰ A
τῇ φύσει χρήσασται, μείζονα τεσσαράκονταν αὐτὸν εριθενό-
μον· καὶ τόν τεσσαράκονταν αὐτὸν θρόνον, τὸν Νεο-
πόλεμον φέρασας αἰειλεῖν. μεριππίος δὲ Βερείκης καὶ Πέ-
λεμαχός, παῖδες μὲν αὐτῷ θρόνου ἐξ Αἰγαίου, Πέλε-
μαχον αὐτόμαστεν, οἰκίσας δὲ πόλιν σε τῇ χερρονήσῳ τῆς Η-
πείρου, Βερείκηδα τεσσαράκονταν. ἐκ δὲ τούτου, πολλὰ μὲν
αἴσιοιν καὶ μεγάλες τῇ γηώμη, τοὺς δὲ ἐλπίσι μάλιστα καὶ
τεφτον αὐτὸν επιλαμβανόμνος τὸ πλησίον, δέρεν ἐμφύνας τοὺς
Μαχεδόνας τεσσαράκονταν, σκηνας δὲ θύνος τεσσαράκονταν. Ἡ
Καστρίδρου παῖδων ὁ τερεσσόπερος Αἰγαίου τούτῳ τε
μητέρᾳ Θεαταλεούκην αἰειλεῖ, καὶ τὸν αἰδελφὸν Αἰλέξα-
δρον ἥλαυνεν. ὁ δὲ τερεσσός τε Δημιτέλεον ἐπειρυῖ, δεόμνος
Βούτειν, καὶ Πύρρον σκάλει. Δημιτέλεον δὲ τὸν αἰδελφὸν
Βερείκην, ἐπελθόντος Πύρρος ἦπον μαθόντος συμμαχίας.
τραῖον Palmer. τούτῳ τε Νυριφάγαντι τὸν τεθλίαν τὸ Μαχεδόνας, καὶ τὸν
ἐπικτήτον ἐδάνεν, Αἰμεσχίας, Αἰκαρναίας, Αἰριφίλεχίδην.
τεσσεράκονταν δὲ τοῦ νεαίσκου, τετταράδιον αὐτὸς εἶχε, Φεουεσί^ς
κατελαθεών, τὰ δὲ λειπάκτων μόνος σκέπτει, τεσσεκοπεῖ τὸν
Αἰγαίου. Λιούμαχος δὲ ὁ βασιλέας, αὐτὸς μὲν δὲ σε τὸν αἰδε-
λίαν, τεσσεράκονταν Αἰγαίου Βούτειν, εἰδὼς δὲ τὸν Πύρ-
ρον τούτον αἰγαίειν τούτον σφρειάδαν Πέλεμαχόν Βουλό-
μνον, ἐπειρυῖ πλαστὰ γεράματα τερεσσός αὐτὸν, ὡς Πέ-
λεμαχόν καλύπτοντος απαλλάχεαται τῆς γρανίας, τελαχ-
τα πάλατα τούτον Αἰγαίου λεβόντα. λύσας δὲ τὸν
ἐπιειδίν τὸν Πύρρον, δέκας δὲ τὸν γραμμούρυμα τὸν Λιούμαχον
συνείδεν. οὐ γάλλον οὐδὲ ισπάθης γεράματα τεσσαράκονταν,
Ο πατέρη τῷ γῷ χαίρειν, ἀλλὰ βασιλέας Πέλεμαχός βασι-
λεῖ Πύρρῳ χαίρειν. λειδόρησας δὲ τὸν Λιούμαχον, ὅμος ἐποίει
τὸν εἰρίων, καὶ συνέσας ὡς καὶ σφαγίων ὄρκωματοσυν-
τεις. ἐπεὶ δὲ κατασυντελεῖ τετταράδιον καὶ κεισθεῖσαν τεσσεράκονταν,
οὐ πειρός αἰσθατῶν αἰπεῖθεν. τοῖς μὲν ἄλλοις γελάδην ἐπήσει, τὸ
δὲ Πύρρον ὁ μαίτης Θεόδοτος ὄμοσαὶ διεκάλυπτε, Φίστας δὲ
δαυμόνιον ἐν τεσσαράκονταν τετταράδιον βασιλέων θάσατον. ὁ μὲν
οὖν Πύρρος οὐτῶς ἀπειπεῖ τῆς εἰρίων ταῦτα Αἰλέξαδρος τὸν
τεσσαράκονταν ἕδη κατέσπειν ἔχονταν, ὅμος δὲ Δημιτέλεος αἴ-
φικεῖν, καὶ δῆλος μὲν δέκας δέκαν μὲν δεομένων, καὶ Φόβον
παρεῖχεν. ὀλίγας δὲ τὸν εἰρίων συγκενόμνοι, δι' αἰτίας, ἐπε-
σχλύσασαν ἀλληλεισαμφότεροι. καρφοῦ γεράματαν οὐ φέρα-
σας διποτίνεον τὸν Δημιτέλεον δέκαν μετεχοντον, καὶ βασιλεὺς
αἰγαίειν Μαχεδόνας. μὲν δὲ διανομὴ τεσσαράκονταν τερεσσός
τὸν Πύρρον ἐγκλήματα, καὶ πεταδρομαχία τὸ Θεαταλίας ἐγ-
γένεισαν τὸ σκέπτον, τὸ δέκανον ισπάθης διατίθεται,
ἡ πλεονεξία, τὴν γειτνίαν αὖτοις διποτίνεον καὶ ἀπίστον παρεῖχε,
καὶ μᾶλλον ἐπὶ μὲν τὸν τετταράκονταν Δημιτέλεος τελεθτῶν
ἐπεὶ δὲ καὶ κατασχόντες αἰμφότεροι Μαχεδόνας συνέπι-
πον εἰς διάστασαν, καὶ μείζονας ἐλέγεισθαι τεσσαράκονταν τερεσσός
διποτίνεον, Δημιτέλεος μὲν ἐπὶ Αἰταλοῖς γρανίας αὐτοῖς,
καὶ κερπίσας, Πατέρων αὐτοῖς μὲν πολλῆς διωμέσεως κατα-
λιπτῶν, αὐτὸς ἐβαδίζει τὸν Πύρρον, καὶ Πύρρος ἐπὶ σκέπ-
τον, ὡς ηδέος. θρόνον δὲ διαμόρθισκεν ὁδὸν, ἀλλήλους
παρίλλαξεν. καὶ Δημιτέλεος μὲν ἐριβαλλὼν εἰς Ηπείρου
ἐλεπλάτει, Πύρρος δὲ Γανδάριχων τεσσαράκονταν, εἰς μάχην πατέσθη. καὶ τὸν γρανίας συμπεσόνταν, δεκάδες δὲ καὶ
μέγας αὐτὸν, μάλιστα καὶ τοὺς ἱγεινούς. οὐ τετταράδιον Πατέρων,
αἰθρεία καὶ χειρὶς καὶ ράμη σώματος δρίσος δὲ ὄμολο-
γου μήνας τὸν τετταράκονταν Δημιτέλεον γρανίαν, καὶ θάρρος ἔχων καὶ φεύγει, τὸν Πύρρον εἰς τὰς χεῖρας.

Ex altera parte Pyrrhus fortitudine & gloria nulli regum secundus, & qui Achillis laudes studeret virtute sibi magis quam genere asserere, perrexit per antesignanos infestus in Pantauchum. Primum hastis velitati, inde cominus non solum arte, sed & lacertis gladiis tractauerunt. Pyrrhus uno accepto vulnere, inflictis duobus, altero in femur secundum collum, altero pepulit prostravitque Pantauchum, nec tamen occidit eum, quod eriperint eum amici. Epirotæ regis victoria erexit & virtutem stupentes, impressione facta propulerunt phalangem Macedonum, tergisque inharentes fugientium magnum numerum interfecerunt, ceperunt quinque millia. Hac pugna non ita ob cladem ipsorum incendit & offendit Pyrrhus Macedonas, ut opinionem & admirationem de se virtutis & sermonem præbuit iis qui facta sua conspexerant & in pugna fuerant secum congressi. Nam vultum existimabant & agilitatem motumque referre eum Alexandri, illius etiam impetus & feruoris inter pugnandum cernere se umbras in hoc & imagines, quem alii reges purpura, satellitibus, flexu colli, & elatiore sermone, Pyrrhus factis militaribus & strenuitate unus Alexandrum redderet. De illius scientia & arte instruendæ aciei atque rei militaris documentum accipias ex commentariis quos de his reliquit. Dicitur insuper interrogatus Antigonus, qui optimus dux foret, respondisse, Pyrrhus, si ad senectutem peruenisset. Atque ille de sui temporis æqualibus modo pronuntiavit, Annibal cunctorum imperatorum censuit peritia & arte primum Pyrrhum, Scipionem secundum, tertium scilicet in Scipionis historia retulimus. Breui hoc meditari Pyrrhum & commentarii perpetuo, ut artem maximè regedignam, apparuit, reliquas elegantias pro nihilo ducere. Fertur enim rogatus in conuiuio quodam Python an Caphisias tibicen ei videretur melior, respondisse Polysperchontem ducem, quasi id quærere solum & cognoscere deceret regem. Fuit etiam ad familiares humanus atque facilis, acris & promptus ad rependendam gratiam. Itaque Æropi motrem tulit acerbè, atque illi dixit humanum casum accidisse, seipsum vero reprehendit culpauitque quod assidue protrahendo & cunctando non retulisset ei gratiam. Quippe æs alienum vel hæredib. dissoluas licet creditorū, beneficentiae nisi repensè viuis terquent bonum & rectum virum. Maledicuum quendam Ambraeia & obrectatorem quum censerent Pyrrho extermendum, Maneat (inquit) ibi ut apud paucos potius nos, quam laceret vagas apud omnes. Certos iuvenes, qui maledicta in se ingesserant inter pocula, dum arguuntur, quæsivit an ea dixissent. Cui quum virtus illorum respondisset, Sanè hæc: sed & plura his effudissem, ni defecisset lagena: ardens liberauit eum. Vxores autem negotiorum suorū & potentiarū causa ab Antigones obitu plures duxit. Nam Autoleontis Pæoniæ regis filiam nupris sibi iunxit, Bircennā Bardyllus Illyrii, & Lanassam Agathoclis Syracusani, quæ in dotē attrulit ei oppidum Corcyram ab Agathocle captum. Tullit ex Antigone Ptolemaū filium, ex Lanassa Alexandrum, Helenum stirpis minimū ex Byrcenna.

tus A'gadoklēos τοῦ Συρακουσίου, περίπατος φερόμενος από την Κερκυρανό πόλιν, ἀλωκήσας τὸν A'gadoklēos. σκηνὴν Α'gadoklēos Πολεμάγος ψόνεγεν, σκηνὴν Λαδάρης Α'gadoklēos, Ελευθούς την τελετανόν, σκηνὴν Βίρκεντος.

καὶ πόλις αὐτοῖς σὺ τοῖς ὄπλοις ἐδρέψασθε καὶ Δημήτρῳ. Α
 ερι, δῆν σὺ φρετῆσθε τὸ τέλον θηγανώντας τὸν αὐτόν. λέ-
 γεται γάρ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς υφέντος αὐτῷ ἐπὶ παιδὸς ὄψεως, ὃ πι-
 καταλέγει τὴν βασιλείαν, εἰπεῖν, Οὐ αὐτὸν τὸν μάχα-
 ραν ὀξυτέρας ἔχη. τοῦτο δὲ σύνθετον ποδεῖ τῆς βαρυκτῆς πόρας
 σκείνεις. Θηκταῖσι σιδήρῳ μῶμῳ Δημήτρειν τὸν αὐτόν.
 οὕτως ἀμυνότεσθε καὶ θηγανώντας η τῆς πλεονεξίας τὸν αὐτόν.
 Μή δέ τὴν μάχην τείχιν, οὐ Γύρρος ἐπικνελθόντος οἴ-
 καδε λαμπτεῖσθε, τὸν δέξιον καὶ φρενίματος, ἔχαρεν καὶ αἴ-
 τος τὸν τόντον Ἡπειρωτὸν παραστηρόμενος, Διὶ ὑμᾶς
 (ἔλεγμα) αἴτος είμι. πῶς γάρ καὶ μέλλω τοῖς ὑμετέροις ὄπλοις,
 ὡς τῷρος ἀκυτότεροις, ἐπαιρέμενος; ὀλίγῳ δὲ πέραν πυθόμενος
 νοτεῖ τὸν Δημήτρεον θητοφαλαῖς, σκέπαλεις δὲ ξεφύτεις
 Μακεδονίου, οὐ διεθρομένη πίνακα λεπτοσίαν ποιούμενος.
 ταρόλίγοντος πάλιν ποδύπονον ὁμοδεκτησακαὶ λεβεῖν αὐτο-
 χεῖτον βασιλείαν, ἐλέσσας ἀγέρεις Εὐδαμον, μιδενὸς αἱματο-
 μένου, πολλῶν δὲ παρεστημένων καὶ συραθόντων. αὐτὸν τὸ
 δηλοῦτον ὁ κίνδυνος ἐξαπέσπει τὸν διάδημαν, οὐ-
 τε φίλοι τούτοις ὀλίγῳ χρόνῳ πολλοῖς ἀδερφαῖς, ἐρ-
 ρωμένως καὶ περιέμενος τὸν Γύρρον ὀρμησατο. οὐ λητρικά-
 περι αὐτοῦ μόνος, οὐκέτειν, δὲλλα φύγαν, μέρες τὸν τῆς
 γρατείας ἀπέβαλε, καθ' ὅδον διεθεμένων τὸν Μακεδόναν. οὐ
 μην ὅπιραδίων καὶ παχὺ τὸν Γύρρον σκέπαλε τὸν χώρας οὐ Δη-
 μήτρεος, ἡμέλησεν ἐγρακάς οὐ μεγάλων παραχράτων αἰ-
 τιλαμβαίεσθαι, καὶ τὰ βάρια δέχεται αἰσκάπαδα, δέκα μι-
 εισιν γρατεῖς, καὶ ταῦτα πεντακοσίας, οὐτε εἴκοσι τῷ Γύρρῳ
 πεισθεῖσα, οὐδὲ ἀπολιπεῖ Μακεδόνας πάρεικον ἐργάδην
 καὶ χαλεπόν. δὲλλα ἐπεὶ μὴ ἐργάζεται πολεμεῖν παρέστησαν
 Δημήτρεις καὶ θερμός εἰρίνεις, οὐτος δὲ τὸν τὸν αὐτὸν
 βασιλεύοντος δὲ τοῦτο τὸν ὄμολογον, καὶ τὸν γιώμην
 ἄμα τῷ μεγέθει τὸν διδοκοῦντος σκέπαλον τὸν Δημήτρεον,
 φοβηθέντες οἱ βασιλεῖς διεπέμποντο παρέστησαν τὸν Γύρρον ἀγγέ-
 λοντος καὶ γράμματα, θαυμάζειν φάσκοντες, εἰ τὸν περέ-
 μνος κακού, σὺ τῷ Δημήτρεον πολεμῆσαι παρέμπνει, καὶ
 διωάλινος Μακεδονίας σκέπαλον αὐτὸν πολλὰ παρέπονται καὶ
 παρεπολιθουν, σκέδεχεται καὶ πολεμεῖσθαι καὶ μεγάλα θρομόν,
 αὐτὸν τὸν Μολοτοῖς ιεραντούς πάραν διεγανίσασθαι καὶ ταῦτα,
 Κέρκυραν ἔναρχος ἀφηρημένος τὸν αὐτόν μήδη τὸν γιώμην. οὐ
 γάλανατα μεμιχαλίντον τὸν Γύρρον οὐ μᾶλλον παρεστεγεῖσα
 τὸν βαρβαροῖς γιώμην, εἰς Κέρκυραν ἀπεχώρησε, καὶ δεομένην
 γάλην βασιλικῶν, ἐπέλει Δημήτρεον, διπισαλόντη μάλιστα
 τὸν βασιλέων δύχελως ἔχοντα παρέστησαν γάλην γιώμην. σκεί-
 νεις δὲ πλέοντας τῷ τε Λασίδῃ σωτῆλῃ, καὶ Φευραίᾳ τῷ τῆς
 πόλει κατέλιπε. Ταῦτα παρέστησαν τὸν Γύρρον οἱ βασιλεῖς γιώφον-
 τες, ἀμακένδιον ἔστι μέλλοντα καὶ παρεσκεύαζόντον τὸν
 Δημήτρεον σκέπαλον. Πολεμῆσος γάλην πλέοντας μεγάλα
 σόλα, τοις Ἐλινίδας ἀφίην πόλεις. Λεοτρίμαχος δὲ τὸν αἴρει
 Μακεδονίαν σκέπαλον ἀράβαλων ἐπόρθη. Γύρρος δὲ τούτοις
 ἄμα σπεζαλασάς, διπέρροιδην πλευραν, παρεσδοκῶν, (οὐδὲ
 σπεζεῖν) Δημήτρεον τὸν αἰνάζοντα Λεοτρίμαχον, τὸν κατέων
 γάλην σπολεῖσθαι ἐρημον. σκείνεις δὲ τῆς νυκτὸς ἐδόξει τοὺς
 ὑπνοὺς τὸν Αλεξανδρόν πελεῖσθαι τὸν μεγάλον, καὶ παρεγκα-
 νόμον, κακιήρην αὐτὸν ἰδεῖν, λέγων οὐ χρητῶν τοχεῖν καὶ
 φιλοφρεσούντος, ἐπαγελλομένου περιέμενος βοηθότοιν.
 αὐτὸς δέ πολιτοσαῖς εἰπεῖν, Καὶ πῶς αὐτὸν ὡς βασιλεῖν, νοσῶν διωάλινος εἶναι ἐμοὶ βοηθεῖν, αὐτῷ, φονίαν, τῷ οὐρόματι

ac Niso accepto equo ducem se Pyrrho præbuisse. Hoc viso corroboratus agmine raptim per loca interiecta ducto occupat Berœam. Dum ibi cum maxima parte exercitus statua habet, reliqua in ditionem per duces suos redigebat. Demetrius, ubi ea cognouit, & in castris grauem tumultum intellexit Macedonum, timuit longius procedere, ne, si mouislet proprius regem Macedonem & celebrem, ad eum transirent. Vnde retrò in Pyrrhum tanquam externum & Macedonibus inuisum mouit. Ut castra contulit illuc castris Pyrrhi, multi ex Berœa comœauerunt in castra eius, Pyrrhumque, ut inuictum bello virum & splendidum, qui clementer & leniter ageret cum devictis, in cœlum tulere. Nonnulli specie Macedonum ab ipso submissi Pyrrho, nunc tempus iactarunt esse ab Demetrio se graui dominatu expediendi, & ad virum popularem militumque amantem transeundi Pyrrhum. Inde exercitus est maxima ex parte accensus, circumspicientesque Pyrrhum requirebant. Nam cassidem tum forte destruxerat, donec animaduersare, & illa reposita agnitus est ex insigni crista & cornibus hircinis. Ita Macedones partim concursu facto signum petiere, partim coronam quercinam sumperunt, quod milites illius conspicerent coronatos. Iam dicere quoque aliqui ad ipsum ausi sunt, Demetrium bene sibi consulturum, si cederet & imperium deponeret. His dictis congruentem cernens exercitus motum, trepidus causia & humili lacer-nula teatrus proripuit se claram ex castris. Tum ingressus castra Pyrrhus accepit sine puluere exercitum, & rex est Macedonum consulutatus. At superueniente Lysimacho, qui Demetrii oppressionem esse commune vtriusque opus contendit, & partiri postulauit regnum, haudum satis fidens Pyrrhus Macedonibus, sed ancipitem ducentis eorum fidem, annuit postulatis Lysimachi, regionesque & vrbes inter se diuisere. Atque hoc quidem profuit in præsentia, bellumque inter eos diremit. Ceterum breui post didicent non discordiarum extictionem, immò querelarum & dissensionis extitisse partitionem illam suam semen. Quorum enim cupiditates non pelagus, non mons, non vasta finit solitudo, nec qui Europam Asiamque dispescunt termini, circumscribunt: hi non video ubi contingunt se mutuo & sunt conexi, quemadmodum abstineant suis contenti ab iniuria. Imò bellum gerunt semper, quod insitum iis sit ut insidentur & iniudeant. Ex duabus vero nominibus quasi nummis bello & pace vtuntur præsenti, non prout ratio postulat, sed prout est ex vsu. Ac meliores sanè sunt, quum bellum gerunt ex professo, quam ubi otium & ferias ab iniuriis iustitiam & amicitiam appellant. Exemplo Pyrrhus est. Increscenti enim iterum se obiiciens Demetrio, prohibens que vires eius sicut ex graui ægritudine refocillari, tulit suppetias Græcis, & Athenas ingressus est. Quum in arcem scandisset, & lacra fecisset Mineru, descendissetque eodem die, gratam ait sibi esse populi erga se benevolentiam & quam sibi haberent fidem, sed cauerent ne ullum posthac regem, si saperent, admitterent in urbem, aut portas ei aperirent. Inde pacem fecit cum Demetrio.

λιν, μηδὲ τὰς πύλας αἰοῖσιν. ὅκ τούτου καὶ ταῦτα τὸν Δημήτελον εἰρίων ἐποίσατο, καὶ μετ' ὄλιγῳ χρόνῳ,

εἰς Αἴσιαν ἀπάρατος ἀντί, πάλιν πειθεῖς τὸν Λυσίμαχον; Θετταλίας ἀφίση καὶ Επικαιούς φρουραῖς περιστολέμει, βελτίστη χειρόδρομος τοῖς Μακεδόνις τραβήσομέν τοις χαλκίοις καὶ ὄλων, αὐτὸς δὲ τὸν πολέμονα πεφυκὼς τέλος ἐγένετο Δημητέου καταπολεμήσαντος σὺν Συσίᾳ, Λεσίμαχος ἐπ' ἀδείας ψυρόδρομος καὶ χρυσέων, δύνασθη τὸν Γύρρον ὄρμηπεζοντας τοῦτον τὸν Εὔδειαν ἀντί τὸν παρεγεις καμηλίας ὑπεποστὰς καὶ κατίστας, διπέιν τοῦτον αὐτὸν πεισθεῖσιν εἴτε χειρόμαχος καὶ λόγεις μεθόφθητε τὸν πολέμονα τὸν Μακεδόνων, ὁνειδίζων εἰς ξένον αὐτράκυ τοῦτον αἷς δεδυλεύκτων Μακεδόνας δειπνώτων ἐλέροδοις, τὸν Αλεξανδρού φίλης καὶ συνήδεις ἀποδούσιος Μακεδονίας. αἱ πειθομέναις δὲ τὸν πολάρι, δείσας ὁ Γύρρος ἀπιλάγη μὲν τὸν Ηπειρωτικὸν καὶ συριαχικὸν διωάριμεως, διπέιλας Μακεδονίας φέρει ταρέλασσεν. Οὐτονόμοις αἰτασθαί τοις πολοῖς ἔχοτον οἱ Βασιλεῖς, μεταπτεμένοις περὶ τὸν συριφέρον. σκέπτονται δὲ τοῖς ταῦτα μημονῆται ποιοῦτες, ἀπιστίας καὶ περιθοίας μίδασκάλοις οὐτας, καὶ πλεῖστα νομίζοντες ὥφελοντα τὸν ἐλάχιστα τῷ δικέων χρωμόνον. τότε δὲ δῶν εἰς τὸν Ηπειρον τὸν πύρρον, τοις περιελάμψαντος Μακεδονίων, οἱ μὲν τύχη ταρέλας τοῖς παρεισαντοῖς περιμόνας, καὶ ζεῦς σειράνη Βασιλέων τῷ οἰκείων ὁ δὲ, διπέιλας ταρέλαν ἐτέργισκεν, μὴ δὲ ἔχειν οὐφέρειν, ἀλλα πινάκινον νομίζειν. Ὅπουτερος ἡ Αχιλλεῖς σύντονος ἐφερε τὸν χολιά,

- Δλλὰ φθινόπολες φίλοι κῆρ,

Αὕτη μήναν, ποθέοντες δὲ αὐτήν τε πόλεμον τε. δεκάνιος δὲ δῶν ἐλασσε περιγράμματων ταχιάν ποιάτην τὸν θεούς τοῦ Παραστίνοις ἐπολέμουσι. οἱ δὲ, μή τε φέρειν τὸν πόλεμον διωάριμοι, μήτε θέατρα πρασύτην καὶ μορθεία σημαγαγάνται, ἐνοιλεύοντα ποιεῖσθαι Πύρρον ἡγεμοναὶ καὶ καλεῖν δὲ τὸν πόλεμον, ὡς χολιάν ἀγαπῶν πλεῖστην τῷ Βασιλέων, καὶ τραπεζήν οὖτα δεινοτάτην. τῷ δὲ πρεσβυτέρων καὶ τοῖς ἔχοτον πολιτῶν οἱ μὲν αὐτοκριτοὶ στάσιμοι περὶ τὸν γνώμην, καὶ επιπονοῦσι τὸν κραυγὴν καὶ βίαν τὸν πολλῶν οἱ δὲ τοῦτον οὐρανούτες, αὐτέλειπον τοῖς σκηνησίοις. εἰς δὲ τοὺς αἰνότερούς τοῦς περιελάμψαντος, Μέτων οὐρανού, τὸν μέρας σκέπτονται καὶ δόμημα κυρτὸν ἔμελλον σκέπτονται, καὶ τὸν σήμουν κατέζουμέν, λεπτῶν τεφαλον τῷ δέωλων καὶ λευκοπάδιον, ὡς τοῖς οἰ μεδύοντες, αὐλητέσσιδος οὐφεγγυμάντος αὐτοῦ, περὶ τὸν σκηνησίον σκέψαμεν. οἵα δὲ σοῦχλα, σημοκρατίας κέρομον σύντονος, οἱ μὲν σκέψησις ιδίοντες, οἱ δὲ ἔχεισον. σκέψης δὲ σύντονος, δλλὰ καὶ τὸ γυάλιον αἰλεῖν, καρκεῖνον σύντονος σκέψησις πολλούν εἰς μέσον περισσεύοντα τοῦτον πονέοντες δέδειδος οὐδὲ. ψυρολήντης δὲ οἰστην, Αἴμρες (ἔφη) Ταραστίνοις καλέσθησαν ποιεῖτε, παίζειν καὶ παραμάζειν, ἔντοντες δὲ τοῖς Βυλομένοις μὴ φθονεῖσθες ἐστοιδεῖσθαι πολύτες πεπολαύστε τὴν τὴν ἐλαττηρίαν, ὡς ἐπεργατούσαμεταχειρί. βίον τοῖς δίαιτην ἔχοντες οὐταν Πύρρος εἰς τὸν πόλιν παραχθύνται. τοῦτα ἥρθεισαν τοῖς πολλοῖς ἐπεισεῖται Ταραστίνοις, καὶ θρεπτούσαν τὸ σκηνησίον, ὡς δὲ λεγομένων. οἱ δὲ τοῖς Παραστίνοις δεδιότες, μὴ ψυρολήντης εἰρέωνται σκόδεθασι, τούς τε σήμουν ἐλειδόσσαν, εἰ φέρει περιφέρεις τοῦτον τοῦ Μέτωνα συγγράφεντες οὐταντον. οὐταν δὲ τοὺς δόμηματος κυρίου γνωμήνον, περισσεῖς ἐπειμένται εἰς τὸν Ηπειρον, οὐχ αὐτῷ μόνῳ, δλλὰ καὶ τῷ Ιταλιστῷ, διαρχατεῖ Πύρρον καρμίζοντας,

A Mox illo in Asiam atiecto impulsus denuò ab Lysimacho, Thessaliam solicitauit, & præsidia eius in Græcia oppugnauit, quod in bello Macedonibus quam in otio veteretur melioribus, nec sanè esset bene ad quietem ipse comparatus. Denique deuicto in Syria Demetrio, securus iam Lysimachus & negotiis vacuus, mōre confessim in Pyrrhum. Qum ad Edessam haberet hic statua, incidit in commeatu, qui ei supportabatur, eumque abstulit. Ita annoꝝ difficultate primū macerauit eum, deinde principes Macedonum literis & nuntiis corrupti, im properans eis quod peregrinum, & cuius maiores temper seruissent Macedonibus, eum fecissent dominum, amicos verò & familiares Alexandri extruderent Macedonia. Multis impulsis attonitus Pyrrhus discessit cum Epiroticis & socialibus copiis, atque eadem qua quæsierat, amist ratione Macedoniam. Quare non habent reges, quod obiiciant vulgo pro utilitate varianti. Nam ea re imitatur illos ipsos qui perfidiae & prodictionis sunt magistri: quique eum maximè utiliter sibi ipsi censem, qui quam remotissimè abest à iustitia. In Epirum ergo tunc redacto Pyrrho Macedonia amissa dedit facultatem fortuna rebus suis quiete f. uendi, atque inter suos regnanti viuendi in otio. Verum ille nisi fatigaret alios, vel ab aliis ipse fatigaretur, non habiturum se, quo traduceret tempus, existimans, sicut Achilles impatiens erat otii:

- at charo pectore tabem

Traxit ibi residens, aciem bellumq. sitiuit.

Anxiò igitur nouarum rerum hæc suppeditauit materia. Romani bellum faciebant Tarentinis. Qui pares quum eis armis non essent, neque posseent ea ob ferocitatem & prauitatem concionatorum suorum deponere, deliberabant accire

D Pyrrhum & eum ducem facere belli, quod præcæteris regibus maximè esset in otio, & magnam bellum gerendi peritiam haberet. At maiores natu ciues & sani partim quum huic consilio aperte reniterentur, clamore & impetu plebis explosi fuerunt: partim vbi hæc videre, temperarunt concionibus. Vnus Meton nomine probus vir illucentie die, quo sanciendum decreverat, quum populus consedisset, sumit ebriorum more coronam marcidam & faculam, ac tibicina præcuncte ludibundus est concionem ingressus. Ibi, ut sit in multitudine liberæ ciuitatis incomposita, alii

E ad id spectaculi applaudebant, ridebant alii, nemmo interpellabat, immò hortabantur etiam procederent in medium: & mulierem, ut tibia, illum ut voce caneret, idque opinabantur facturum. Silentio facto, Bene facitis (inquit) Tarentini, qui ludere & saltare, cuilibet, dum licet, permittitis: quod si sapiatis, omnes item frueremini vos libertate. Quando alia negotia, alia vita & vivendi ratio erunt sumenda, vbi urbem Pyrrhus ingressus erit. Mouerunt ea verba plebem Tarentinam, ac murmur dictis assentientium peruersit concionem. At qui timebant à Romanis, ne si pax conuenisset, ipsi dederentur, increpauerunt populum probris, quod tam petulanter ludibrio haberis se & ostentui ferret leniter, Metonemque globo facto elecerunt. Ita decreto facto legatos mittunt in Epirum, qui non suo tantum, sed Italicorum etiam nomine dona Pyrrho ferant,

eique exponant, prudente sibi duce & celebri opus esse: copias vero Italiam ingentes ad efficienda equitum xx. millia, peditum ferme ad trecenta quinquaginta millia ex Lucanis, Messapiis, Samnitibus, Tarentinis, suppeditaturam. Hæc non Pyrrhum modo excitauerunt, sed Epirotas quoque ad eam suscipiendam expeditionem acuerunt impuleruntque. Erat Cineas quidam Thessalus non penitendæ prudètia habitus, auditor Demosthenis oratoris, qui inter omnes huius temporis disertos vñus tanquam in simulacro illius eloquentiam & vehementiam reuocabat auditoribus in memoriam. Hic erat in familia Pyrrhi, & quum ad ciuitates mitteretur, suffragabatur Euripidis dicto,

Omne id expugnare verba compta, ferrum quod minax posuit.

Pyrthus certe profitebatur vrbes plures per Cineam oratione quam armis ab se subiectas. Habant eum perpetuo in honore, eiusque vrebatur maximis in rebus opera. Qui Pyrrhum cernens flagrare cupiditate huius in Italiam expeditionis, sermones intulit per otium huiuscmodi: Bellatores, Pyrrhe, feruntur Romani, & bellicosis gentibus imperare multis. Quos si Deus superare concesserit nobis, quo vtemur victoria? Cui Pyrrhus, Rem planā (inquit) Cinea rogas. Nulla supererit illic ciuitas vel barbara vel Græca, quæ deuictis Romanis nos queat sustinere: verum illico totam tenebius Italiam, cuius magnitudinem, virtutem, opes, siquem alium, tē certe non est par præterire. Vbi paulisper subicitur Cineas, Occupata (inquit) Italia, rex, quid agemus? Pyrrhus, qui nondū mentem eius perspicceret, Vicina (infit) Sicilia est, manus porrigit, diues insula & populoſa & captu facilis. Nam ab Agathoclis excessu seditionibus illic omnia licentiaque ciuitatum, & præcipitania tentantur concionatorum. Probabilia (inquit) narras, Cineas. Sed quid? num Sicilia occupata finis erit belli? Tantum Deus (inquit) victoriam & fuc-cessum tribuat. His ingentium argumentorum vtemur præludiis. Quis enim Africa temperet & Carthagine, quæ tum erit ad nutum, quam profugus clam ex Sicilia, quum paucis nauibus traieceret, pene cepit Agathocles? Quibus superatis illorū qui nunc laceſſunt nos, haud inficias ibis resistere nobis nullum posse. Minime vero, inquit Cineas: siquidem planum est istis viribus nos Macedoniam recuperare, & Græciæ sine dubio imperium valere tenere. Verum vbi rerum potiū eritnus, quid autem? Ridens Pyrrhus, In alto otio (inquit) viuemus, bone vir, compotabimus quotidie, & mutuis inter nos sermonibus oblectabimus. Huc Cineas Pyrrhū quum deduxisset sermone, Et nūc quid (inquit) oblat, quo minus compotemus, atq; otium inter nos traducamus, quū iā teneamus hæc, & citra negotiū ad manū sint, quæ per sanguinem, per multos sudores, per discrimina petituri sumus, multasque calamitates allaturi aliis & accepturi? His verbis Pyrrhū Cineas fatigauit magis quā deterruit, reputatē quidē quantā relinqueret felicitatē, sed eorū q̄ appetebat, deponendi ip̄e impotentē. Primum igitur Cineam Tarentinis cum tribus milibus militum misit. Hinc multis nauib., quas h̄ pagogas vocant, te&tis insuper & diuersis pōtonib. Tarento adductis elephantes xx, equitum tria,

καὶ πορθμείων πόμποις πάντων σὺ Τάσσαντος κομιδέντων, σύεβίζειν ἐλέφας τε εἴκοσι, καὶ τερψιλίονς ἑπτάτης,

A καὶ λέγω, οὐκ ὡς ἡγεμόνος ἐμφερος δέονται καὶ δόξαι ἔχοντος. διωάμεις δὲ αὐτόθεν τὸ σχῆμα μεγάλα τῷ τε Λευκόνι καὶ Μεσαπίων, καὶ Σαυκτῶν, καὶ Ταραστίων εἰς διορυξίους ἴπασις πεζῶν δὲ ὄμοι, πέντε καὶ τετάκινοι μυριάδες. Καῦτα οὐ μόνον αὐτὸν ἐπῆρε τὸν Πύρρον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἡπειρώτας περιθυμίαν σύεσαλε καὶ ὄρμην τῆς στρατείας. Ήν δέ τις Κινέας, Θεαταλός αὐτῷ, τῷ μὴ Φερενεῖ δοκῶν ιχθύος εἶναι, Δημοσθένεος δὲ τῷ ρήτορες ἀκηκοώσ, ἐδόκει μόνος μάλιστα τῷ τότε λεγόντων, διὸ σὺ εἴκεν, τῆς ἐκείνου διωάμεως καὶ δεινότητος αἰαμικήσκειν τοὺς ἀκούοντας. οὐκων δὲ τῷ Γύρρῳ, καὶ πειπόμενος δὴ ταὶς πόλεις, ἐβεβαίου δ' Ευεπίδειου, ὅπποι δέ αὖτε λέγονται, "Ο καὶ σίδηρος πολεμίων δράστειν αἱ. ὁ γεννῆτας Γύρρος ἐλεγε πλείονας πόλεις τῷ Κινέου τοῖς λέγονται, ἢ τοῖς ὄπλοις ὑφ' ἐαυτῷ περιστῆσαι· καὶ μιετέλει τὸν αὐτόρα πιθήντα τοῖς μάλιστα καὶ χρώματος. Καῦτα δὲ τὸν Γύρρον ὀρμητήριον τότε ὥραν δὴ τὸν Ἰταλίαν, εἰς λέγοντας αἴπηγάστο τοιούτους, ἵδων φολέζοντα, Πολεμισταὶ μὲν, ὁ Γύρρος, Ρωμαῖοι λέγονται, καὶ πολλαὶ ἐνδεινοί μαχίσαντες. εἰ δέ δοις θεός περιθυμέαδη τὸν αὐτόραν, πίγησσον μετατηνίκη; καὶ ὁ C Πύρρος, Ἐρωτᾶς (εἰπεν) ὁ Κινέα, περιγραφανόμενον ὑπε τῷ βαρβαρεστήμιν ὀκεῖ πόλεις, ὑπε τὸν Ελληνίδειού μεταγενέσεις, Ρωμαῖον κρατητήντων· ἀλλ' ἔξορδον δύναται Ἰταλίαν ἀπασαν, ἦς μέγεδος καὶ ἀρετὴν καὶ διωάμητον μάλιστα που τῷ μάλιστον αἰχνοῖν ἢ σοὶ περιστῆκει. μικρὸν δὲ διπλῶν οἱ Κινέας, Ἰταλίαν δὲ (εἰπεν) ὁ Βασιλεὺς, λεβόντες, πι ποιόσιμοι; καὶ ὁ Πύρρος, οὐπιτῶν Διάφοροντας κατορθων, Ἐγινός (εἰπεν) ἡ Σικελία γεῖσε ὄρεγει, τῆσδε δύδαιμον καὶ πολυτύνθεσπος, αἰλονιαὶ ἔραση. σάσις γέροντος, ὁ Κινέα, πορτεινῇ ὀκεῖνα καὶ αἰαρχία πόλεων, καὶ δημιουργῶν ὀξύτης Ἀγαθοκλέους ὀκ- D λελειπότος. Ἔικότα (ἔφη) λέγεται, ὁ Κινέας ἀλλ' εἰ τῷ πορφαρεστήμιν τῆς στρατείας, λεβεῖν Σικελίαν; Θεός (ἔφη ὁ Πύρρος) παῖνι μίδοιν καὶ κατορθων. τούτοις δὲ περιστῆσαι τὸν αἴσορδον πολυτόν, καὶ καθίσαν, ὁ μακέστε, καὶ δημιερειός ἐσται, καὶ Διάλλγων συνόντες ἀλλήλους διφενεύμενοι. τοῦτο δὲ τούτων κρατήσασι τῷ Πύρρον οἱ Κινέας, Εἶπα (ἔφη) πι τῶν ἐμποδίων διτήνημι βαλεντήνοις, καθέσων χειροπατέστε φολέζειν μετ' ἀλλήλων, εἰ ταῦτα ἔχειν δύνη, καὶ πάρεστιν αὐτοτελούμονας, ἐφ' αὐτοῖς αἴματος καὶ πόνων μεγάλων καὶ κυδύνων μέλλονταί φίξεται, πολλὰ καὶ δράσαστες εἰ τερευει κακὰ καὶ παθότες. E Σύποις τοῖς λόγοις πάντας μᾶλλον ἢ μετέφυκε τὸν Πύρρον οἱ Κινέας, νοίσαντα μὲν δοπιάπελιπεν δύδαιμοντα, ὃν δὲ ἀρέγετο ταὶς ἐλπίδας ἀφεῖναι μὴ διωάρδουν. περιθωτον μὲν δὲ αἴπετειλε τὸν Κινέα τοῖς Ταραστίοις, στρατῶς ἀγοντα πειρατίους ἔπειτα πολλῶν ἵππηῶν καὶ καταφεύκτων,

πεζοῖς δὲ σιρμεῖοις, καὶ διχλίοις πεζοῖς, καὶ σφενδο-
νῆσι πετακοῖοις. Υπομέων δὲ πάντων ἑτοί μν., αὐαγθεῖς
ἔπλει. καὶ μέσον ἔχον τὸν Ἰόνιον, αἱράζεται Βορέας αὔρημα,
παρὰ ὕδαιν ἐκεψήρηται: καὶ βιασθεῖς, αὐτὸς μὲν δρεπῆ καὶ
περιθυμία γαντῶν τοῦ πεζούτων ἐξανέφερε, καὶ περιστη-
γε τῇ γῇ πολυπόνος καὶ τῷ πεζούλωσ· τὸ δὲ ἄλλου σόλου συ-
ρχετος, καὶ τὸν νεών σκεδάσθεισαν, αἱ μὲν ἀποσφαλεῖσαν
τὸν Ἰταλίας ἔξεσθησαν εἰς τὸ Λιβυκὸν καὶ Σικελικὸν πέλα-
γος. Τοῦτο τοῦ πεζούλων μὴ διαπέσσασαν αὔρημα, τοῖς
πεζούταις λείμασι, καὶ πολλὴν καὶ χαλεπήν θάλασσα πάγουσσα
περισχεία δύσορμα καὶ τυφλά, πάσσας διέφερε, πλὴν
τῆς Βασιλικῆς. αὐτῷ δὲ, πλαγία μὲν ἐπὶ ὄπος τῷ κώνυματος, ἀ-
μισσετο καὶ διέφυγε μεγάλην καὶ βάριμην τοῦ πεζούλωσ· τὸ δια-
λέσσοντος ἐπειδὴ δὲ πεζούλων ἀπὸ γῆς ἀπίστατο πεζούλων, καὶ
χίδωνον εἶχεν ἢ ναῦς αὐτί περιφερεῖσαν ισαμόν περισκλύδων
πολὺν αἰαρραγῆναι. Τὸ δὲ ἐφέτεις αὐτὸς ἡγεμονίᾳ πε-
λέγει καὶ πεζούλων πεζούλων λειμάνοντι πόμποδα πατέρα φέρε-
ται, φοβερότερον ἐφάγετο τὸ παρόντα κακάν· ἀρεστὸν Γύρ-
ρος αὐτὸν ἀφίκεται εἰς θάλασσαν, καὶ τὸν φίλων τοῦ πεζούλων
φόρον διῆδες ἵνα ἄμιλλα καὶ περιθυμία πεσεῖ αὐτὸν. Ηδὲ οὐδὲ
καὶ τὸ κύμα μετὰ τοῦ φου μεγάλου καὶ τεραχείας αἰακτῆς
χαλεπήν ἐποίει τὸν βούθειαν· ὡς μόλις τῆς ομέσσες ἦδη
μραγομένου τὸ πεζούλων σύκπεστι αὐτὸν ἀπὸ τῶν γυνῶν,
ταὶ μὲν σώματι πομπάπασιν ἀδιωάντως ἔχοντα, τόλμηδὲ
τείραμητης ψυχῆς μάταιοντα περιστῶν τὸν δόποειαν. ἀμφ
δὲ εἴ τε Μεσσαπῖοι καθ' οὓς δέξεται, σκηνέσσονται
τοῖς τὸν παρόντα πεζούλων, καὶ περισφέρεντο τὸν σα-
ζομένων στάλας νεάν. Καὶ αὖτις οὐταντοῖς μὴ ὅλῃσι πομπά-
πασι, πεζοῖς δὲ διχλίων ἐλέγθησι, ἐλέφαρτες δὲ, δύο. τούτοις
διαλεχέσθαι οἱ Πύρρος ἐβάδιζεν εἰς Τάραντα. καὶ τὸ Κινέον
περιστρέψασθαι εἰς σημάτην, ως ἥδετο τοὺς στρατῶν, η-
παρελθὼν διδένακέντων διδένει περιστρέψεται τὸν Τα-
ραντίνων, ἔως αἰεσῶνται αἱ τῆς ἀπόλετῆς, καὶ συν-
ηλθεν ἢ πλείην τῆς διωμέσσων. τίνικαῦτα δὲ ὄρδινοι οἱ
πλῆθος αἴδης μεγάλης αἰάγκης μήτε σώζεσθαι διωμέ-
σσων, μήτε σώζειν. Διὸ διέλειπον περιπολεμοῦτος, οἵτινες
κατέδαρεν τοῖς λοιποῖς καὶ σημουοῖς θυμόλημνον, αἴπεκλειστοί
μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τὰς πεπτάπις, σὺν οἷς ἀλύσιτες ὑ-
πὸ τὸν περιγράμματον λέγοι μετραπήσιν, πότοις δὲ καὶ
κόμοις καὶ θαλίας αἰγαίεσι αἰείλεν. σκάλει δὲ περὶ τὰ
ὅπλα, καὶ πολὺ τοὺς καταπλέοντας τὸν στρατούλων αἰπα-
ράγτητος ἵνα καὶ λυπηρέστερος· ὡς πολλοῖς δικαὶοις πόλεσσαί πελ-
θεῖν, αἴτερα τὸν ἄρχεσθαι, δουλείας δὲ καὶ περιστῆδον ξῆν
καλεσθεῖν. ἐπειδὴ Λαζηνός οὗτος Ρωμαίων πατος ἦγετο
πολλῆς στρατῆς χωρεῖν ἐπ' αὐτὸν ἄμα τῶν Λαζηνίων
διαφορθῶν, διδέπια μὲν οἱ σύμμαχοι παρησταντεῖσθαι· δειπνὸς
δὲ ποιούμενος, αἰαχέαται καὶ περιστερεῖται τοὺς πολεμίους ἐγ-
γυτέρω περιστούσας, ἐπὶ λαζηνοῦ τὸν διωμέσσων περιπέμψας
κήρυκε περιστούσας Ρωμαίοις, εἰ φίλοι οὐτοῖς περὶ πολέ-
μου δίκαιοι λαζηνοῖς περιστούσας· τὸν Ιταλιστῶν, αὐτοῖς δικαιηθῆναι
διαχειτᾶται λαζηνοῖς, διπορισταμένοις δὲ τὸν Λαζηνόν, μή-
τε διαχειτῶν Πύρρον αἰρεῖσθαι Ρωμαίοις, μήτε δεδοχένται
πολέμου, περιελθών, κατεραπόπεδονται διαδεικνύεται πε-
δίῳ Γαλαδσίας πόλεων καὶ Ηρακλείας. περιοδόμος δὲ τοὺς Ρωμαίοις ἐγγὺς εἶναι, καὶ πόροι τὸ Σιελος περιφερεῖται πεδόνειν, περιστρέψειται ποτομῷ θαλάσσῃ ἔχει.

A pedimentum xxii. millia, sagittarios & funditores
quingentos imposuit. Omnibus instructis soluit
classem. In altum prouectum, quum medium te-
neret mare Ionicum, corripuit præter anni arti-
culum coortus Boreas. Vim venti tamen virtute
& proin pitudine nautarum ac gubernatorum su-
perauit, terræq; multo labore & periculo appro-
pinquauit. Classe disiecta reliqua, naues diuersæ
partim reiecit ab Italia atque in Libycum & Sicu-
lum pelagus expulsa sunt, alias, quum Iapygium
promontorium superare non valeret, nox oppres-
sit. Quas quia crebræ fæuzq; vnde ad importuosa
loca & cæca impellerent, omnes præter regiam af-
flixerunt. Hæc, quamdiu ex alto volueretur fluat⁹,
restitit & sustinuit mole atq; robore impetum ma-
ris. Verum ubi circumegit se ventus & à terra re-
flauit, periculumque fuit ne prora nauis aduersa vi
percussa vndarum perfringeretur: horrendissimum
autem præsentium malorum videbatur iterum se-
uienti eam pelago & flatui crebro varianti permit-
tere, abiectis se in mare Pyrrhus. Ibi amici eius &
satellites pro se quisque certauerunt ad eum eripi-
endum enixé. At nocte fluctusque ingenti cum fra-
gore & aspero repertus magnopere remorati
sunt opem ferentes. Ita vix tandem luce orta ca-
dente vento in terram euasit, corpore quidē pro-
sus inualidus, sed animi magnitudine & vi aduer-
sis reluctans. Simul Messapii, quorum in littus est
cinctus, pro præsentibus facultatibus ad ferendum
sedulo auxilium concurrerunt, ac nonnullas nau-
es quæ ex tempestate emergebant, collegerunt.
In his equites erant perpauci, peditum duo millia
minus elephanti duo. His copiis Pyrrhus profe-
ctus est Tarentum. Cineas de aduentu eius cer-
tior factus, processit ei cum militibus obuiam. Ad
hunc modum urbem ingressus, nihil inuitis Ta-
rentinis nec coactis instituit, vñq; dum incolumes
ex mari adfuerunt naues, & exercitus maxima ex
parte conuenit. Tunc multitudinem aduertens,
nisi acriter compulsa neque seruari ipsam neque
seruare posse alios, sed tanquam ipso propugnante
domi residere balneis indulgentem & conuiuiis,
gymnasia ambulationesque, in quibus spatiantes
dispensabant res gerendas verbis, occlusit: com-
potationibus, comedationibus, & ludis intempe-
stiuis interdixit. Ad arma eos vocavit, in delecti-
busque iuuentutis seuerus & durus fuit. Vnde re-
liquerunt urbem multi, qui insolentia parendi,
quod non liceret in deliciis viuere, seruitutem vo-
cabant. Postquam Albinum Romanum consu-
lem nuntiatum est ingenti exercitu in ipsum mo-
uere, simulq; euastare Lucaniam, quamvis nondū
conuenerant ad eum socii, quia tamē fœdum du-
cebant pati & sinere ut accederent hostes proprii,
signa mouit, præmisitq; ad Romanos caduceatōrē,
placeretne eis ante quam arma mouerent, ut se iu-
dice & disceptatore ipsis satisfacerent Itali. Quum
responsum Albinus dedisset, neque disceptatorem
populū Romanū Pyrrhum capere, neq; formida-
re hostem, progressus castra medio campo inter
Pandosiā urbē & Heracleam metatus est. Ut intel-
lexit in propinquuo Romanos esse, & ultra Sirin a-
mnem castra ponere, excurrit speculandi causa ad
amnē. Vbi ordinem, stationes, digestionē eorum,
F Ρωμαίοις ἐγγὺς εἶναι, καὶ πόροι τὸ Σιελος περιφερεῖται πεδόνειν, περιστρέψειται ποτομῷ θαλάσσῃ ἔχει.

& figuram castrorum contemplatus est, obstupuit, appellansque vnum ex amicis, qui proxime astabat, Ordo hic (inquit) Megacle barbarorum, non est barbarus, facta ipsa experiemur. Iamque solitus de euentu rei, constituit operari socios. Interim flumini apposuit stationem, quae impeditret, si transitum Romani prius tentarent. At hi, quae expectare ille deliberauerat, ea præuertere maturantes, parabant transire: ac vado pedites, equites diuersis locis transmittebant. Unde veriti ne circumuenirentur, recipiebant se Greici. Pyrrhus eo nuntiato perculsus præcepit peditum ductoribus ut extemplo aciem instruerent, & armati consisterent. Euectus ipse cum equitatu (tria millia erant) sperabat in transitu adhuc dissipatos & inconditos oppressurum se Romanos. Ut vero frequentia scuta contemplatus est super fluuium extantia, equitesque ordine inuehere, globo facto intulit se prius, iam statim armis conspicuus insigniter decoris & splendidis, atque non inferiorem se factis strenuis demonstrans quam fama nominis sui, præcipue quod cum manibus & corpore intentus in prælium esset, & cum iis in quos incidisset, dimicaret strenue, non turbaretur animo tamen, neq; destitueretur mente: verum, ut si extra pugnam esset, gubernaret bonis consiliis certamen atq; accurreret ipse vbi cunq; laborari vidit, ad ferendum auxilium. Hic quium Leonatus Macedo Italum conspexisset intentum in Pyrrhum atque infesto equo inuidentem, ac quo se cunque ferret vel moueret affectantem eum, Cernis (inquit) barbarum istum rex, qui in equo nigro albis pedibus sedet? Præ se fert rem magnam & grauem moliri. Nam te intuetur, tibi imminet spirituum plenus & animorum, alios omittit. At tu eum caue. Huic Pyrrhus respondit, Fatum, Leonate, nulla deuities ratione. Sed neq; hic neque Italus aliis illius congregietur nobiscum impuné. Dum ita colloquuntur, Italus infesta lancea admittit equum in Pyrrhum. Tum simul ferit equum regis lancea, & illius equum, excipiens Leonatus. Ambobus collapsis equis abripunt Pyrrhum circumsistentes amici, Italumq; occidunt fortiter pugnantem. Fuit hic natione Fenantus, alio præfectus, Oplacus nomine. Haecres Pyrrhum reddidit cautiorem. Qui gradum referentes cernens equites, phalangem accersit & instruit. Chlamydem suam & arma vni tradit ex amicis Megacli, & armis illius quodammodo tegit se, atq; ita incurrit in Romanos. Quibus illum excipientibus & prælium ineuntibus diu Mars anceps fuit, vicibusq; septem ferunt hinc inde & terga dedisse & fugientibus hostib. institisse. Etenim armorum commutatio in tempore fuit quidem regi salutaris, verum res eius penè euertit & conuulsit victoriam. Siquidem quum peterent multi Megaclem, qui princeps eum percussit & prostrauit mortuum, Dexter nomine, casside detracta & chlamyde aduolat ad Albinum ostendens simul ea & vociferans interfecisse se Pyrrhum. Dum ita per ordines transferuntur & ostentantur ea spolia, exultantes Romani tollunt clamore, Græcos perplexitas & consternatio occupat, quoisque cognita re Pyrrhus nudo capite obequitat aciem,

A καὶ διῆμετης σπαστικής, ἐθάμασε, καὶ τῷ φίλῳ
ωφελούσας τὸν ἔγγυπτον, Τάξις μὲν (εἶπεν) ὁ Μεγά-
χλεις, αὐτὴ τῷ βαρβάρον, εὐ βάρβαρος, διὰ ἕργον εἰσόμε-
να. καὶ Διάφοροί δέ ἔχουσι διάλογον, ἐγω τοὺς συμμα-
χοὺς διαλέγουμεν. τοῖς δὲ Ρωμαίοις, δὲ παρέτερον ἀποχρεώσε-
ται Καίσαρεν, ἐπειδὴ Φιλαρκὸν τῷ ποταμῷ τῶν εἴρ-
ζουσαν. οἱ δὲ, ἀπὸ σκεῖνος ἐγνωσθεῖμεν, Φιλιάς ποτεύ-
δοιτε, συνεχίσου τῇ Διαβάσῃ, καὶ πόρον μὴ οἱ πεζοὶ,
πολλαχότεροι δὲ οἱ ιπατεῖς διεξελάσσοντες τὸν ποταμόν. ὡς τε
δεῖσαντας τὴν κίνησιν αἰαχεῖν τοὺς Ἐπιλιας. αἰσθά-
νον δὲ τὸν Πύρρον καὶ Διαπαραγγείτα τοῖς μὲν ἥγεμοσι τῷ
πεζῷ παρεγκύαντι θεός εἰς τάξιν καθίσασι, καὶ πειράσμενον
σὺ τοῖς ὄπλοις, αὐτὸν δὲ τοῖς ιπποῖς παρεξελέσσας τειχί-
λιοις οὖσιν, ἐλπίζοντα Διαβάσαντας ἐπὶ καὶ διεσπασθεῖσιν,
απάντως ληφθαῖται τοῖς Ρωμαίοις. ἐπεὶ δὲ ἐώρει θυρεοῖς τε
πολλοῖς τῷ ποταμῷ τὸν ποταμόν, καὶ τοῖς ιπατεῖς ἐπε-
λεγόνταις, σὺ τάξει, συγρέψας συνεβαλετοῦτος, αὐτότεροι τε
τείνοτος ἀν ὄπλων καθέλλει καὶ λεμπαρέστη πειρατεύμενον
πειράσμας, καὶ τὴν δοξὴν ἀποδειχθεῖσαν οὐκέτι δύοτες
σαν αὐτὸς διέρετης. μείλιστα δὲ ὅπις τὰς χεῖρας καὶ διαμέ-
C παρέχω. Εἰ διγῶν, καὶ τοὺς καθ' αὐτὸν αἰματόρροος ἐρρωμέ-
νος, οὐ συνεχεῖτο τὸν λογοτόνον, οὐδὲ τὸ φρονεῖν διέπιστει,
διὰ ὃς αὐτὸς ἔξαστος θεός Φρονεῖ, διεκινέρνα τὸν πόλεμον, αὐτὸς
μεταθέσας ἐκεῖσταχθεῖ, καὶ τοῦτον τοῖς σκειδεῖσθαι δο-
κεῖσθαι. ἔντα δὴ Λεονάτος ὁ Μακεδωναῖος ἀδρακτίποδὸς Ἰπαλέον
ἐπειρυταὶ δὲ Γύρρων, καὶ τὸ ιππον δρπιπαρεξάγειται, καὶ συμ-
μετισάνδρον ἀει καὶ συγκινούμενον, Ορᾶς (εἶπεν) ὁ Βασιλεὺς
τοῦ βαρβαρού σκείνον, οὐδὲ μέλασι πάσος ἀλισκέποις φέρει;
μέγα τι βγλωμόν τοῦ δεινὸν ὄμοιος δέτι. σοὶ γὰρ σύνεχη, καὶ
τοφέσι τετάτα, πνεύματος μεσοῦ ἀντεῖνομεν, τοις δὲ ἀλλαγ-
D εἰς χείραν. Διλάσυ φυλεψή τοῦ αὐτρα. καὶ οὐ Πύρρος ἀπεκρί-
νατο, Τὸ λόγον εἰμιδρίνον, ὁ Λεονάτε, Διάφοροι διδίνατον
χείρων δὲ γέτε γέτε ἀλλός τοις Ἰπαλαῖν εἰς χεῖρας ἥμιν
συνείσιν ἐπὶ τὰς προσδεξιεργούμενον, ὁ Ιπαλέος διέδεσθαι
δέδρυν, καὶ συγρέψας τὸ ιππον, ὠρμηστὸν ἀποδειχθεῖ τὸν Πύρρον. εἰπε
ἄμα παίει μὲν αὐτὸς τῷ δόρυτι τὸν βασιλέως τὸ ιππον, πούει
δὲ τὸ σκείνον τῷ δέσμῳ τὸν Λεονάτος, ἀμφοτέρων δὲ τὸ ιπ-
πον πεσόντων, τὸ λόγον οἱ φίλοι τοις διηρτασσούσι.
δὲ τὸν διάλογον Φρενίανος, ήλιος
τὴν ηγεμόνων, Οπλακος ὄνομα. τὸ δὲ διδίναστε τὸν Γύρρον μᾶλλον
E φυλεψήας καὶ τοῖς ιπατεῖς ὄρδινι σύμιδόνται, μετεπέμπετο τὸ
φάλαγγα καὶ παρέτατεν. αὐτὸς δὲ τὸν χλεμύδα καὶ τὰ ὄπλα
διδέδοις εἰς τὸ ἑπάρσον Μεγακλεῖ, τοῖς δὲ σκείνος πάντοις
καπικρύτας ἐστον, ἐπῆγε τοῖς Ρωμαίοις. δεξαμένον δὲ
σκείνον καὶ συμβαλόντων, χρόνον τε πολὺν ἐπέκει τὸ τῆς
μάχης ἀκριτα, δὲ πάπας ἐπὶ τὰ λέγεται φυλέντων ἀμα πά-
λιν καὶ διωκόντων ψυχέαται. τοῖς γέροντέσσι τὸ ὄπλων σύ-
κερα τοφέσι συντείσαι αὐτὸν γέγονεν, τὸ βασιλέως ἀλιγονέ-
δεσσεν διαβέβαται τὰ στρατηγάτα καὶ Διάφοροί τοις νί-
κιν. πολλοῖς γάρ εφιεμένοι τὸ Μεγακλέον, οἱ τοφέσι πατά-
ξας καὶ καπικρύταν αὐτὸν ὄνομα Δεξίος, αὐταρπάσας δὲ
καρφόν τοις χλεμύδα, παῖ Λαζίνιος τοφέσι πάπας,

F εἰς τὰς τάξεις τῷ λεφύρων τῷ δέσμῳ τοῦ μαχητού, τοῖς τοις Ρωμαίοις χαρά μετ' ἀλεχήμοις, καὶ
τοῖς Ἐλληνοῖς ἀνταπλαντεῖσι. ἀγέρασον μαθὼν Πύρρος διηγόμενον παρέλαυσε γυμνός τῷ τοφέσι πά-

πώ τε δεξιαὶ ὄρέγων τοῖς μάχομένοις, καὶ τῇ Φωνῇ σημαίνων
ἐστιν. τέλος δέ, τῷ Ιπείων ἐκβιαζόμενον μάλιστα τοῖς Ρω-
μαίοις, καὶ τὸ πτωμα, τοπινέγρυς θμέαδι, δυσαναχετόντων τοῦ
τοῦ φερόντων τοὺς ὅπιστας, ἐπαγαγὼν τὴν Θεαταλικὴν
ἴππων αὐτοῖς περιστροφήσις, ἐτρέψατο πολλῷ φόνο. Διονύ-
σος μὲν οὖν ὀλίγῳ τῷ πειραικοχελίων καὶ μωρίων ἐλέσαντας
πεστιν ἴστρει· Ρωμαίον, Ιερώνυμος δὲ, μόνοις ἐπιπαιχθίοις.
Τὸ δέ τοῦ Πύρρου, οἱ μὲν Διονύσος, μωρίοις καὶ τειχελίοις, οἱ δὲ
Ιερώνυμος, ἐλέσαντας τῷ πειραικοχελίων κεφάλαιοις, οἱ δὲ
καὶ τῇ Φίλων καὶ τῇ σρατηγῶν, οἵ δὲ Γύρρος μάλιστα γεώμε-
νος μετέλει, καὶ πιτεύων ἀπέβαλεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ σρατό-
πεδον ἐλάσσε, τῷ δὲ Ρωμαίον ἐκλιπόντων. καὶ πόλεις συμμα-
χίδας αὐτῶν περιστροφήσις, καὶ χώραν πολλῶν μετέπορθησε· καὶ
τοῦτο λαθεῖσθαι οὖσαν μὴ πλέον γαδίσιν παιανίσιων ἀποχεῖν τὸν Ρώ-
μιν. αφίκεντο δὲ αὐτῷ Λασκαράν τε πολλοὶ καὶ Σαννιτῶν καὶ
τὸ μάχην οἷς ἐμέματαν πολλοὶ ιπέρστατοι, οἱ δὲ δῆλοις ποδόνε-
ιοι καὶ μέγα Φερνάν οἵτινοις τοῖς μετέ αὐτῷ Ταραντίνοις
ἐκράτησεν μεγάλης Ρωμαίον δυνάμεως. Ρωμαῖοι δέ Λα-
βίον μὲν σύν απόλλαξι τῆς Δρεχῆς (καῦτοι λέγετο) Γάιον
Φασείκιον εἰπεῖν ὡς εἰκόνη Ηπειρώται Ρωμαίοις, δῆλα Πύρρος
δενικήκει Λαζίνοις οἰόλιδον γένεται τῆς δυνάμεως δῆλα τῆς σρα-
τηγίας γεγένεναι τὴν ἕτητα) διαπληρωμῶντες δέ τὰς τάξεις, καὶ
συντάποντες ἐπέρεις περιθύμοις, καὶ λόγους ἀδεῖς καὶ σο-
βαρογίς τοῦτο τὸ πολέμιο λέγοντες, ἐκπληξιν δέ Πύρρῳ πα-
ρεῖται. ἔδειξεν οὖν αὐτῷ πέμψαντι φρότερον, δέσποιαν λα-
βεῖν τὸ αἰδρόν εἰ συμβατικός ἔχοιεν. ἥτεν μὲν δὲ μὴν ἐλεῖν
τὸν πόλιν καὶ κρατῆσαι πομπαῖσιν, οὐ μικρὸν ἔργον, τοῦτο
τῆς παρεργῆς δυνάμεως εἰ), τὸν δέ φιλάκιον τὰς Διαλύ-
σις καίλιστα ἔχειν τοὺς δόξαντας μετὰ νίκην. πεμφταίς
οὖν οἱ Κινέας σλεύχθησαν τοῖς δυνατοῖς, καὶ δῶρα πάσιν αἰ-
τῶν καὶ γυναιξὶν ἔπειρψεν τοῦτο τὸ βασιλέως. ἐλάσσε δὲ
σούσεις, δῆλα ἀπεκρίνατο πολύτες καὶ πᾶσα, οἵτινοις
περιδῶσιν θυσίαν, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν οἰστάρχας περιθύμη-
ται βασιλεῖ καὶ κεραυνομένα. τοὺς δὲ τὸν σύγκλιτον ἐ-
παγαγάγα τὸ Κινέον πολλὰ καὶ φιλοτελεσπα Διαλύσεων
τοῖς δυνατοῖς εἰπόμενος ἐδέχοντο, καὶ περ δύορας
τετοῖς πλωχέτες σὺ τῇ μάχῃ δίχα λύτρων αφίεντος αὐτοῖς
τὸν Πύρρον. καὶ συγκατεργάσασθαι τὸν Ιπαλίαν ἐπαγγελ-
λούμενον, φιλίου δὲ αὐτοῦ πούτων ἐστατικοῖς τοῖς Ταραντί-
νοις αἰδεῖσι, ἐπεργάσθει μηδὲν αἴτου μένον. δῆλοι γε μηδὲν
σύθιθοντες οἱ πολλοὶ τοὺς τὸν εἰρίσσων, οὐδὲποτε
περγάλαιον μάχην, καὶ περιστροφῆς ἐπέρειν ἀπὸ μείζονος
δυνάμεως τὸν Ιπαλίαν τε τὸν Πύρρῳ περιστροφῆς γενότων.
ἔνθα δὴ Κλεούδιος Ἀπατος, ἀντρὸς θεοφάνεις, τοσοῦ δὲ γῆ-
ρως ἀμφεταναὶ καὶ πηράσσεις ὄμματαν, ἀπειρηκὸς τοὺς τοῦ
πολιτείας καὶ πεπαυμένος, ἐπαγέλλομένον τότε τὸν πα-
ρεῖ τὸ βασιλέως, καὶ λόγουν κατεργότος ὡς μέλει ψιφίζε-
σθαι τὰς Διαλύσεις τὸν σύγκλιτον, οὐκ ἐκπαρτέρησεν, δῆλα
τοῖς δεργίποντας δέσποιας κελδόστας αὐτὸν, ἐκεμίζετο τοὺς δέ
βαλλούτερον σὺ φορείσθι αἰρετοῦ. θυσίαν δὲ τοὺς τοῦ
δύσατος, οἱ μὲν παῖδες ἀμάρτιοι τοῖς γάμεροις τοσοῦτοις καὶ
τοῦτοις εἰσῆγον· οὐδὲ βουλὴ σιωπὴν, αἰδούμενον τὸν δύορα,
μετὰ τημῆς ἔργον. οὐ δὲ αὐτόταν κατετάσας, Περιστερον μὲν (ἔφη)
τὸν τοῦτο τὰ ὄμματα τύχειν ἀναράς ἐφερεν,
„οἱ Ρωμαῖοι“ τοῦ δὲ αὐτοράχη, τοφες τῷ τυφλῷ εἶται, μὴ τοις ἀκούειν
„γραμματικοῖς, αἰδούμενοι τὸν Ρώμην δικλέος. περ γάρ οὐδέποτε τοφες αἰδούμενοι δειλούμενοι αἰτοῦσι λόγους,

A dextram porrigens præpliantibus, & qui esset, voce
significans. Elephantis demum Romanos premē-
tibus, quum equi prius quam propius venirent, nō
ferrent odorem beluarū, fessoresq; auferrent trans-
uersos, in turbatos equitatu, immisso Thessalico,
cōuertit eos magna cæde in fugam. Dionysius au-
tor est paulo minus quindecim millia cecidisse,
Hieronymus septem millia tantum. De Pyrrhi ex-
ercitu tredecim millia Dionysius, Hieronymus
minus quatuor millia. Hi in amicis & ducib. Pyr-
rhi erant præstantissimi, quos ibi ille amisit viros,
quorum opera præ cæteris v̄sus fuerat assidue fide-
batque. Iam castra quoque deserta ab Romanis
cepit, socias ciuitates ab eis alienauit, agros late va-
stauit, eoque est progressus ut non plus triginta sex
millia abesset ab urbe. A pugna coniunxerunt se ei
Lucani & Samnites. Quorum licet incusaret mor-
ram, aperte gaudebat tamen gloriabaturq; quod
solorum Tarentinorum, qui in præsidis suis e-
rant, virtute ingentes Romanorum copias profligasse.
At Romani non abrogauerunt Albino imperium,
quamuis C. Fabricium, fama sit dixisse,
non ab Epirotis Romanos, sed Albinum à Pyrrho
victum censem non militibus cladem, sed duci
ferendam expensam. Iam cohortibus supplendis,
nouis delectibus impigre habendis, intrepide &
elate de bello loquendo obstupefecerunt Pyrrhū.
Quare visum est ei vel per legationem Ro-
manos, ad pacemne animi inclinarent, tentare
priori, rato capere urbem & subiugare in expedito
non esse, neq; præsentium copiarum: pacem vero
facere & fœdus post obtentam victoriam sibi fore
imprimis gloriosum. Mittit igitur Cineam. Hic
primum conuenit, muneraq; his omnibus & eo-
rum coniugibus nomine regis misit, quæ tamen
admisit nemo, responderuntque omnes tam viri
quam mulieres, si pax publice conuenisset, suum
etiam priuatim ipsos promptum studium & obse-
quium regi præstituros. In senatu vero quum mul-
ta Cineas blonde & benigne diceret, nihil quic-
quam libenti vel prompto animo acceperunt, ta-
metsi captos in prælio offerret se Pyrrhus sine pre-
tio redditurum, atq; ad subiugandam Italiam ope-
ram suam polliceretur, nec pro hiis nisi amicitiam
eorum & Tarentinis securitatem postularet quic-
quam. Multi erant tamē euidenter ad pacem pro-
pensi, quod ingenti superati pugna escent, & alte-
ram cum maioribus copiis Italorum Pyrrho ad-
iunctorum expectarent. Ibi Appius Claudius cla-
rus vir, qui senectutis & cæcitatis causa faticens,
republ. abstinebat, accepta regis legatione, & ru-
more dilato decreturum senatum pacem, non po-
tuit sibi temperare quin seruis iuberet vt tollerent
se & lectica per forum deportarent in curiam. Ut
ad valueas peruenit, exceperunt eum filii pariter &
generi, cingentesq; latera eius introduxerunt. Se-
natus autem reverentia & honore eius conticuit.
Ille illico exorsus dicere, Hactenus (inquit) oculo-
rum incommodū, Patres conscripti, moleste tuli,
nunc vero quum fœda vestra consilia audiā & de-
creta, q; vrbis gloriā cōculcāt, graue mihi est quod
cæcūs tolum, non etiam sim surdus. Vbi nūc vestra
illa apud omnes mortales semper iactata oratio,
F

si venisset in Italiā Alexander Magnus, atque A
arma cum iuuētibus nobis & cum parentib. no-
stris florentib. contulisset, non celebraretur nunc
inuictus, sed vel fuga sua, vel hic cadens Romam
nobilitauisset? Atqui eam arrogantiam & iactan-
tiā ostendit inanem esse, qui Chaonas & Mo-
lōssos formidatis perpetuam Macedonum prae-
dam: & expauescit Pyrrhum, qui vnum ex A-
lexandri stipatoribus certe perpetuo coluit & ob-
seruavit. Atque hoc tempore, non quo incolentib.
Italiā Græcis opem ferat potius, quam quod
refugiat illic hostes, vagatur in Italia, imperium se
nobis ostendens paraturum hisce copiis, quæ
exiguam portionem nequievunt ipſi retinere
Macedoniæ. Nolite ergo putare hunc si socie-
tatem pepigeritis cum eo, discessurum, ve-
rum illos inuitaturum contemnentes vos, ut de
quibus facilis futura quibusvis victoria sit, si suas
Pyrrhus in nos contumelias non solum impune
ferat, sed accipiat insuper præmium, vt ludificant
in futurum Romanos Tarentini Samnitēsq;. Sic
fatus Appius inflammavit eos ad bellum. Itaq;
Cineam dimitunt cum hoc responso: Pyrrhus, v-
bi excederit Italia, tum si societatem & amicitiam
populi Romani petat, agat ea de re. Quousque ve-
ro in armis erit, persequentur eum bello Ro-
mani, etiamsi sexcentos Albinos in prælio fugaue-
rit. Dicitur autem Cineas, dum Roma agit, curam
intendisse atq; elaborasse, vt mores Romanorum
videret, & reipublic. consideraret disciplinam.
Qui postquam in colloquium venit cum proce-
ribus, retulisse cum alia Pyrrho, tum dixisse, Se-
natūm sibi multorum regum vīsum concilium. De ple-
be, vereti se, ne cum Lernæa quadam hydra vi-
deantur pugnare. Quippe duplo maiores quam
ante copias conscripsisse consulem: tantumque
numerum identidem superesse Romanorum, qui
arma ferre valerent. Inde legati ad Pyrrhum de
captiuis redimendis venerunt, atque inter eos C.
Fabricius, cuius apud populum Romanum ingens
nomen esse vt viri boni & bello insignis, sed admō-
dum pauperis, ostendit regi Cineas. Hunc Pyr-
rhūs quum priuatim benigne haberet, contendit
vt aurum acciperet abs se, nullam quidem ob rem
turpem, verum amicitia id & hospitii appellauit
pignus. Abnuente illo tacuit in præsentia. Po-
stero die, quo eum exterrereret, quod nunquam
vidisset elephantem, imperauit vt maximam be-
luam colloquentibus ipsis, à tergo admouerent
post aulam. quod factum est. Tum signo dato
remota est aulæa, & proboscidem belua repente
sublatam suspendit super caput Fabricii, vocemq;
emisit horrendam & asperam. Ille vero sensim con-
uersus arrisit, & ad Pyrrhum ait, Neque heri aurum
tuum me, neque belua hodie commouit. Super coenam
quum varius sermo haberetur, maxime de Græcia
& philosophis, incidit forte Cineas in Epicuri mē-
tionem, recensuitq; quid de diis & de rep. censem-
ant: summum bonum eos in voluptate collocare:
rep. procriptionem, quasi ea vitæ noceat beatæ,
eamq; perturbet, deuitare: deos remotos à bene-
ficiencia & ira & cura nostri, in otiosam & affluen-
tem deliciis vitam relegare. Adhuc differente eo
exclamans Fabricius, Papæ (inquit) Pyrrho hæc
præcepta & Samnitibus, dum nobiscum bellū ge-
runt, cordi sint. Vnde admiratus animū & grauita-
tem huius Pyrrhus, multo impensis amicitiam

ως, εἰ πάρεν ὄχεινος εἰς Ἰππίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, καὶ οὐκενέδηνος ἡμῖν, καὶ τοῖς παράσιν ἡμέρακμάζοιν, οὐκ εἰς αὐτὸν εἴπειτο τοῦ αὐτοκτόνου, ἀλλ ἡ φυγὴν αὐτοῦ, ἢ που πεσούντας οὐδεῖται, τὴν Ρώμην σύδοξοτερευταὶ πέλιπε; Ταῦτα μήτοι κενὸν ἀλεξανδρείας καὶ κέρκηνον αποδεῖχνυτε, Χάονας καὶ Μολοσσοί, τὰς δὲ Μακεδόνων λείαν, δεδίστε, καὶ βέμοντες Πύρρον, οὐτε τὸν Ἀλεξανδρεῖαν δοριφόρων ἑναγγεῖλεν τοῖς αὐτοῖς πολεμίοις, πλανάται τοῖς τὸν Ἰππίαν, ἐπαγγελλόμενος ἡμῖν τὴν πολεμούσαν σύποτε τοῦτον τὸν δινον. Βαρύμενος, ἢ μέρες μικρὸν αὐτῷ Μακεδονίας οὐκ ἔρχεται Διάφορος. μὴ τοῦτον οὖν ἀπαλλάξειν νομίζετε, ποιοτάτηνοι φίλοι, ἀλλὰ ὄχεινος επάγεατο, καταφερούσαι ταῦτα μᾶλλον, οὐ πάσιν φύκτεργάτων, εἰ Πύρρος ἀπειστημένοις δίκην τοῦτον οὐτε τοῖς τοισιν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα λεβανταὶ μαθῶντας εἶπεν Πωμάχοις, Ταραντίνος καὶ Σαυτίτας. τοιάντα τὸν Ἀπαίτου δῆμον εἰσερχετος, ορμῇ παρέειν τοὺς τὸν πόλεμον αὐτοῖς, καὶ τὸν Κινέαν διπομπούσιον, διπομπούρμοι Πύρρον δέξελθόντα τὸν Ἰππίαν, ὃταν εἰ δέοιτο, τοῖς φίλοις καὶ συμμαχίας Διάφορέρων μέρει, μέρει δὲ τὸ πάρεστιν τὸν ὅπλοις, πολεμησούσι τῷ Ρωμαϊκῷ καθέτος, καὶ εἴπιμοις Λαζίνοις βέβηται μαχόμενος. λέγεται τὸν Κινέαν, σὺ τὸ ταῦτα εἰσαγένει, ἀμα ποιοτάτηνον εργον, καὶ σπουδάσαι τὸ τε βίσσον ψεύδεατην, καὶ τὸ πολιτείας τὸν δρεπτην κατανοοῦν, καὶ Διάφορος λέγων εἰλόντας τοῖς αείσοις, τὸ τε ἄλλα τῷ Πύρρῳ φερούσα, καὶ εἰπεῖν οὐκ οὐσικαλπτος αὐτῷ βασιλέων πολλῶν συνέδρεον φανεῖν. τοῦτο τὸ ταῦτα πλήρεις δεδίεναι μὴ τούτοις πίνα θεάσιος Λερναίαν ὕδραν μαχόμενοι. διπλασίους γάρ οὐδὲν ταῦτα τὸν διατεταμένων πορφύτερον θεοῖς, καὶ πολάκις εἴπερ τοσύτοις ἐπὶ τὸν Ρωμαϊκὸν ὅπλα φέρειν διωματίους. ὅπερ τούτου τοισθεοῖς αφίκεται τὸν αὐχμελώπωνοι τοῦ Γάιου Φαβείκιου, ἐπιστοῦ φίλον Ρωμαϊκού λέγοντος εἰχειν τὸν Κινέαν, οὐδὲν διαδοῦ καὶ πολεμικόν, πειναστος τοῦ ιουραβ. τὸν δὲ τὸν Πύρρον ιδίᾳ τιλοφερούμενος ἐπειδει ταῦτα γερείν γερείον, επὶ διδεῖν διηγειν σύγχρονον. φίλοις δὲ πιπτοκαθεύδριας επονομάζοντες σύμβολον. απωσαμένις δὲ τὸν Φαβείκιον, τότε μὴν πούχασε, τῇ δὲ οὔτερᾳ βουλέμων αὐτοὺς σκηπλῆσα, μήπω θεάτην ἐλέφαντος γεγλυμών, σκέλελμος τὸν θεάτην δὲ μεγίστου διοπλισθεντοῖς τοῖς επιστοκανθητούσι, αὐλαῖσι τοῦτα τείνασσε. εὐθυτο δὴ τὸ ταῦτα, καὶ σπουδέας δοθέντος, ηλικία παρήγει, δὲ τὸ ταῦτα τοῖς αριστοτελεστοῖς τοισθεοῖς εἰπεισαγένει, εἰπεισαγένει τὸν Φαβείκιον, καὶ φαντίνει φερεσιν τοῦ θαλεῖας οὐδὲν πρέμεια μεταστραφεῖς, καὶ συγκειδίσασσε, τοῦτο τὸν Πύρρον εἰπεισαγένει. Οὔτε δὲ τὸ ταῦτα τοισθεοῖς μετὸ γερείον εκτισον, οὔτε σημερον διηγέοντες, σὺ δὲ τὸν αὐτὸν λέγων πομποδαπῶν ψυρολίσον, πλείστων τοῦ Γάιου Φαβείκιον, τὸν αὐτὸν λέγων τοῖς τοισθεοῖς τὸν Ελλάδος καὶ τὸν φιλοσοφούτων, ἐπιχρήπων τὸν Κινέαν διπτυχούστες τὸν Επικυρεύοντα, τοῦ διηγειν αὐτὸν τοῦτον τὸν θαλεῖας οὐδὲν πρέμειας τοῖς πολιτείας, καὶ τέλος δὲ μὴν στηδοῦν πολέμους, πολιτείας τοῦ φύλαρτος οὐσιαστῶν τοῦ σύγχρονον τὸν μακαρίουν, δὲ τοῖς διηγειν αὐτοῖς χάριτος καὶ ὄργης, καὶ τὸ μέλειν ηδύμ, εἰς αὐτὸν πορφύρων βίσσον καὶ μεσὸν διποικίζοντες. ἐπὶ δὲ αὐτὸν λέγοντος, μάκαριον ὁ Φαβείκιος, Ω Ήράκλεις, (εἰπε) Πύρρος τὰ δογματα μέλει ταῦτα καὶ Σαυτίτας εἴσος πολεμησον τοῦτον τὸν μάρα. οὕτω δὴ θαυμάσσεις διφέρονται τοῖς αὐδροῖς καὶ δῆθος ὁ Πύρρος, ἐπὶ μάλλου φέρετο φίλοις

διπλού πολέμου ταχεῖς τῶν πόλιν αὐτῷ γένεσθαι. κακεῖνοι διὰ παρεκάλει ποιοτάρμον ταῖς Διαλύσεις, ἐπειδαγ καὶ συζητεῖ μετ' αὐτόν, ταχεῖτον οὐτα πομπτων τῷ εἰτέρων καὶ τῷ δραπι- γάν. οδέ ησυχῇ λέγεται ταχεῖς αὐτοὺς εἰπεῖν, Αλλ' οὐσσι ταχεῖς τοις βασιλεῦς, λειτελέες δέ τοις. αὐτοὶ γέροις οὐσσε πιμάντες καὶ θαυμαζόντες, διὸ έμοι πεῖρεν λαβέσσων, ταχεῖς έμοδηλλον ἐθελησσοτον ήσσος βασιλεύεσθαι. ποιοτος μὲν ὁ Φαβείκιος. οὐδὲ Πύρρος ταχεῖς ὄργιαν δεσμὲ τυραννικῶν ἐδέξατο τὸ λέγον. ἀλλὰ καὶ τοῖς φίλοις ἀπήγγελε τῷ Φαβείκιον τὸ μεγαλεφρούντι, καὶ τοῖς αὐχμαλώποις ἀκείνων μονάρχησε πιεπίστευσεν, ὅπως εἰ μὴ ψιφίσαπτο τὸ εἰρήτων ή σύγκλητος, ασπασάρμοις βοτεῖς ταχεῖς καὶ τὰ Κέρυνα μιεορτάσαντες ἀποπεριφθεῖεν πάλιν ταχεῖς αὐτὸν. καὶ ἀπεπέμφθησαν μὲν τὸν εορτὴν, διὸ πολειφθέντι τὸ βελτίνη Συρίαν θάνατον ψιφίσαρμόν. μὲν τοῦτο τῷ Φαβείκιον τὸν δρχὸν ταχεῖς λαβόντος, ἥκειν αὖτε εἰς τὸ δραπιεδόν ταχεῖς αὐτὸν, διπέισολήν κερμίζων οὐ ἔγραψεν τὸ βασιλέως ιατέρος, ἐπαγγελλόμενος Φαρμακεῖος αἰαρῆσεν τὸν Πύρρον, εἰ γάρ εἰς αὐτὸν παρὸν ἀκείνων ὄμολογοθεῖεν, λύσαντι τὸν πόλεμον αἰανδιάνως. οὐδὲ Φαβείκιος, δυναργίας ταχεῖς εἰς τὸ κριτής, οὔτε πολεμίσαν. γνώση δὲ, τὴν πεμφθεῖσαν ἡμῖν διπέισολὸν αἴσαγκοις, οἵτι γενεσοῖς καὶ δικτίοις αἰδράστη πολεμεῖς, αἰδίκεις δὲ καὶ κακεῖς πιεσεῖς. οὐδὲ γέροντα σῇ γάρ εἰπε μηνύομεν, διὸ δὲ οὐτας μὴ δισσὸν πάθος ἡμῖν Διαβολῶν εὑέκη, καὶ δόλῳ δόξων, ὡς δρετῇ μὴ διωάρμοις, κατεργάσασθαι τὸν πόλεμον. σύτυχων τούτοις τοῖς γράμμασιν ὁ Πύρρος, καὶ τῷ διπέισολῷ δέξελέγξας, τον μὲν ιατέρον ἀκολεψεν, Φαβείκιον δὲ καὶ Ρωμαῖοις αἱρούσει ἐδιορεῖτο ταχεῖς τοῖς αὐχμαλώποις. καὶ παλιν ἐπεμψε τὸν Κικέαν Διατραχέορμον αὐτῷ τὸ εἰρήτων. οἱ δὲ Ρωμαῖοι, μήτε εἰ γάρ εἰσθε τῷ πολέμῳ, μήτε εἰ μαδος τῷ μὴ ἀδικηθῆναι, λαβεῖν ταχεῖς τοὺς αἰδράστης κακεῖς ποταμούς, οἵσοις ἀπέλυσαν αὐτῷ Ταραχεντίνων καὶ Σαυνιτῶν. ταχεῖς φιλίας καὶ εἰρήνης γέλεγκται, ταρίν σχάρμον τὰ ὄπλα καὶ τὸ δραπόν δέ. Ιταλίας, αἷς ἡ λατενανοί διποπλάσιον πάλιν εἰς Ἡπειρον. σύν τούτου μάχης ἄλλης τῷ δρεγαγμάτων αὐτῷ δεολέμων, αναλαβεῖ τὸ δραπείαι εχώρει, καὶ τοῦτο Ασκλειον πόλιν τοῖς Ρωμαῖοις συνάσσει, καὶ βιαζόμενος ταχεῖς χωρία δύσπιππα καὶ ποταμούς υλώδην τρεχόντα, ἐφοδον τὸ Ιπειρων τὸ λαβόντων, ὡς ταχεῖς τοῦτον μάχης ἄλλης τῷ δρεγαγμάτων αὐτῷ δεολέμων, αναλαβεῖ τὸ δραπείαι εχώρει, βαυμάτων πολλαῖν γνωμήσαντες νεκρῶν πεσούτων, τοτε μὲν διεκρίτη μέχρει μικτὸς αγωνιστάρμον. τῇ δὲ υπεροψίᾳ δραπείων δὲ ὄμαλον τὸ μέχιν θάδα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας τοῖς ὄπλοις γένεας τῷ πολέμῳ, ταχεῖς λαβεῖται διαγωγείας φυλακῆ, καὶ πολλὰ καταπίξας ἀκεντίσαται καὶ τοξόλιμα τοῖς Ιπειροῖς, ἐπῆγε μὲν ρωμαῖος καὶ βίας πυκνην καὶ συντεταχμένη τῷ δύναμιν. οἰούς Ρωμαῖοι ταῖς Διακλίσεις καὶ ταῖς αἰτιολογίας ταῖς ταχεῖτερον σύντονες, δέ τοις πέδη συνεφέροντο καὶ τούτας καὶ απεύθυντες ὥσπειδη τοὺς ὄπλα ταῖς, ταρίν επιτηναγματικοῖς Ιπειροῖς, δεινάς ταχεῖς ταῖς συγκλισαῖς τῷ διφάνιαγμας εἶχον, αφεδρύτες εαυτῶν, καὶ διτράσαμεν καταβαλεῖσθαι ταῖς, δέ παθεῖν εἰς διστένη πηγαίμοις. γέροις δὲ πολλῷ

A iungere cum Romanis dirempto bello studebat.
Illum vero inuitauit priuatim ut comitaretur se
pace perpetrata, viuenterque secum, offerens ei pri-
mum locum inter omnes amicos suos & duces.
Cui submisso fertur Fabricius respondisse, Atqui
non fuerit id, rex, è retua. Nam illi ipsi qui nunc
venerantur & suspiciunt te, si me probauerint, me
præoptent regem tibi. Eum gessit se Fabricius.
Hoc dictum Pyrrhus non inferiu neque tyranni-
co animo accepit, imo vero amicis quoque Fabri-
cii prædicauit animi celsitudinem, captiuosque v-
nius illius fidei credidit hac lege, Si pacem abnisi-
set senatus, vt salutatis propinquis & Saturnalibus
celebratis ad se remitterentur: ac peracto festo re-
missi fuete. si quis remansisset domi, in eum sanc-
uit senatus mortem. Inde Fabricio iam consuli
quidam epistolam in castra attulit, quam regis me-
dicus scriperat, offerens, si præmium sibi, quod
bellum citra ullum discrimen sustulisset, ostende-
retur à Romanis, veneno se regem necaturum.
Cuius scelus Fabricius auersatus, quum in eandem
sententiam adduxisset collegam, literas propere
ad Pyrrhum mittit, monens vt caueat insidias. Ex
scriptæ in hunc modum fuerunt, C. Fabricius &
Q. Aemylius consules Romani Pyrrho regi S. Ne-
que amicorum videris neque hostium esse felix
iudex, Lectis, quæ ad nos missæ sunt, literis cognos-
ces te bonos & iustos viros bello persequi, contra
perfidis & improbis habere fidem. Neque vero
hæc nos, quo gratiam emereamur tuam, indica-
mus: Verum ne casus tuus aspergat maculam no-
bis, dolo vt videamur, quasi ne quiuerimus virtute,
bellum perpetrasse. Pyrrhus perfecta Epistola
deprehensisque insidiis, medicum affecit suppli-
cio: Fabricio & populo Romano, gratiæ referen-
dæ causa, gratis captiuos donauit, ac Cineam ex
integro ad pacem sibi peragendam misit. Eniue-
ro populus Romanus, nec in gratiæ partem nec in
mercedis, quod in seclus in ipsum committen-
dum non consensisset, illos recipere sustinuit gra-
tuito, sed totidem Tarentinos & Samnites ei libe-
ros remisit. Pacis autem & amicitiæ non ante ad-
misit mentionem quam cum armis exercitum na-
uibus, quas adduxerat, imposuisset, atque in Epi-
rum abscessisset. Ibi quum res recideret eo vt ite-
rum esset ei pugnandum, castra mouit, & ad oppi-
dum Asculum signa cum Romanis contulit. Re-
dactus illic ad loca inæqualia & fluvium arbustis
obsitum & asperum, quo elephantis aditus non
E patebat ad iungendum se acie eius, post multa vul-
nera magnamque stragem nox pugnam diremit.
Postridie machinans vt loco æquabili configi-
ret, & valerent elephanti hostes adoriri, occupauit
saltum præsidio, coniectaq; inter beluas magna
manu iaculatorum & sagittariorum, ingenti im-
petu atque vi conferram atque compositam a-
ciem induxit. Romani, qui prioribus effugiis &
receptibus deficerentur, fronte concurrerunt lo-
co plano cum hostibus. Quum properarent au-
tem, priusquam ingruerent beluz, grauem arma-
turam impellere, acriter gladiis certauerunt cum
sariissimis, iminemoresque sui vulnera & cædes, quæ
inferrent, cernebant, incommoda sua vilipende-
bant. Tandem, postquam diu pugnatum est, initiu-
fugæ dicitur eo loco cœpisse ubi Pyrrhus agebat,

qui acriter pressit oppositos. Plurimos impref- A
sio & vis elephantorum confecit, quod virtutem
suam ostendere in conflietu non possent Roma-
ni, sed quasi irruptioni fluctus vel terræmotus
obruentis putauerunt sibi cedendum, neque su-
stinentum ut re nulla memorabili edita occum-
berent, neque, vbi nihil proficerent, ibi nihil non
sustinerent calamitatis. Quia verò non procul fu-
gientibus suberant castra, sex millia prodit Hiero-
nimus cecidisse ex Romanis: de Pyrrhi exercitu, tria millia quingentos & quinque in comen-
tarios regios relatios. Dionysius nec duo prælia ad
Asculum, nec liquidam victoriam fuisse tradit B
Pyrrhi. Semel ad occasum solis usque quum di-
micatum & brachium Pyrrhi pilo vulneratum es-
set, simulque Samnites impedimenta eius diri-
puissent, ægrè diremptos fuisse. Desiderata ex am-
bibus exercitibus Pyrrhi & Romani plus quin-
decim millia. Vtrique receptui cecinere. Ibifertur
Pyrrhus ad quendam sib gratulanter dixisse,
Actum planè de nobis sit, si uno adhuc prælio vin-
cendi nobis sunt Romani. Quippe exercitum,
quem portauerat in Italiam, amiserat magna ex
parte, amicos ducesque paucis exceptis omnes,
nec supererant alij quos exciret: & socios, quos il-
lic haberet, videbat segniores: contrà Romanis,
quasi ex fonte affluent, suppleri domo abundè &
celeriter legiones, neque infringi cladibus ani-
mutr, sed pertinaciam & contentionem animi ijs
ex ira ad prælium crescere. His immenso difficul-
tatibus iterum nouæ spes oblatæ sunt & negotia,
quæ animum eius in diuersa trahebant. Eodein
enim tempore legati aderant ex Sicilia, qui ei Agri-
gentum Syracusasque & Leontinos dedebant,
orabantque ut ad exigendos Pœnos & ad vindic-
candam à tyrannis insulam supprias ferret. Ex
Græcia autem Ptolemæum Ceraunum nuncia-
batur cum exercitu in conflietu contra Gallos oc-
cubuisse: nunc ipsum opportunissimo tempore
quarentibus regem Macedonibus superuentu-
rum. Hic multum fortunam incusans, quod ma-
gnarum rerum in unum momentum sibi conclu-
sisset argumenta, reputansque, vt si ambo tene-
ret, amittere se alterum, diu est animo fluctuatus.
Inde Siciliæ molem reruna maiorem existimans
comitem fore, quod esset vicina Africa, eò appli-
cuit animum: Cineamq; extemplo ad agendum,
sicut solebat, cum ciuitatibus præmisit. Tum in-
uitis Tarentinis imposuit præsidium quibus po-
stulantibus ut vel qua venerat conditione, præ-
staret eam, & ipsis bello Romano adesset, vel si E
Italiæ deseretur, urbem ut suam relinquaret
qualem acceperat: nihil respondit equi, sed ut
tacerent, imperauit, & sua tempora expectarent.
Hinc vela fecit. Ut appulit in Siciliam, cuncta
eius spei responderunt, ciuitatesque certatim ei-
se tradiderunt. Vbi certamine & vi opus erat,
nihil obsistebat primò, sed xxx millibus peditum,
equorum duobus millibus quingentis, nauibus
ducentis, quibus Siciliam iniit, Pœnos profligauit,
provinciam eorum subegit, Erycen munitissimum oppidum, quod magnum habebat præsi-
dium, statuit oppugnare. Stante in procinctu ex-
ercitu, arma toto corpore induit, progressusque
Herculi ludos & vias viatorum causa voulit,

ενθρείσαται τοις αὐτηταγμόνοις. Τοις πλέον δύκη καὶ βίᾳ
της ελεφάντων κατειρράσαντο, χρήσασθαι τῇ σχετῇ ταφές
τινα μάχην τῷ Ρωμαϊκῶν μὴ διωληνόν. ἀλλ' οὐέφόδῳ
χύματος ή σεισμοῦ κατερέποντος, οἰομένων δὴν ἐξεισαθῆναι,
μηδὲ τοσούδεν ἀπορίκτος ἀποδυόσκου, οὐ ταῖ μηδὲν
ἀφελέσι, πούτα πάχοντας τὰ χαλεπώτατα. τῆς οὐ φυγῆς
οὐ μαχεῖσθαι εἰς τὸ στρατόπεδον γνωμένης, εξακινθίσιος ἀπο-
διψύν Φοιτῷ Ρωμαϊκῶν Γερώνυμος τῷ οὐτεί. Πύρρος οὐ
τοῖς βασιλικοῖς τασμάτισσον αὐτεργίων τελείλιος περ-
γακοῖς καὶ πέντε πεντάτελοις. οὐ μέντοι Διοιύσος οὐτε
δύο τοῦτο Αὐτοὺς μάχας, οὐτε ὄμολογον γνωμένων ποτίσαι ισορθ
γείαθαι Ρωμαϊκῷ ἀπαξιζέμενοι διερμηνίοις μαχεσα-
μόνοις, μόλις ἀπαλλαγῆναι, τῷ Πύρρου βαθέτονταν αὐτοῖς τὴν
βεργίσιαν, καὶ τινα ἀποσκολίνη ἀμα Σαυτόντην Διαρπα-
σάντων. ἀποθανεῖ οὐ τῷ Πύρρου ητού Ρωμαϊκῶν αὐτοῖς ταρ-
μιεῖοις πεντακινδύνοις ἐνετέρον. θελεύθοσαν οὐ αἱρέσθε-
σι, καὶ λέγεται τῷ Πύρρον εἰπεῖν πορές θνα τῷ συνδο-
μόνοις αὐτῷ, Αὐτοῖς επι μίαν μάχην Ρωμαϊκούς γνωμένην, ἀπο-
λούμενα ποντικάδες. πολὺ μὲν γέρες ἀπολάθη, μέρος οὐδὲ
γαντὶς διωμένως, φίλοι οὐ καὶ γρατιηροί, πλινθὸλιον,
ἀποκριτές μεταπέμπεσθαι οὐδὲν οὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς επεργίαις
αὐτοῖς συμμαχοῖς, αἱρετούσις εἴσοδος. Καὶ οὐ Ρωμαϊκοῖς, οὐτοῖς
τοῦ πηγῆς, οὐκέτε θηρέουσις, οὐτοῖς πολιτεύμαντον δύπο-
ρως καὶ ταχὺ τὸ στρατόπεδον, καὶ ταῦτα οὐδὲν οὐδὲν τοις
τούτοις, ἀλλὰ πάμικας οὐ φιλοποιίδην τοῦ ὄργης οὐτὶ τὸ
πόλεμον τασματερισάσιοντας. οὐ τοιαύτους οὐτοῖς τοποείας,
εἰς ἔλπιδας αὖ παλινκενάς σύνπεσε, καὶ τασμάτα διχοσ-
οῖσιν ἔχοντα τῆς γνώμης. ἀμα γένθην οὐ ποτὲ Σικελίας αὐ-
τοῖς, Αὐτοῖς γένθηται οὐ Συρεκυσίας οὐτοῖς Λεοντίνος ἐνχει-
ζοντες αὐτῷ, καὶ δεόμενοι Καρχηδονίους τε συνεκβαλόντες, οὐτοῖς
τῷ τυρρίνων απαλλάξαται τοῦ οὐτοῖς Ελάδος αγ-
γήλοτες οὐτοῖς Πολομεῖος οὐ Κερσονὸς ἀπόλωλε, Συμπε-
σῶν Γαλάταις μὲν τῷ διωμένως, καὶ τῶν αὐτοῖς κακοράμαλι-
τα δεομένοις βασιλέως Μακεδονοῦ τοῦ γένουτο, πολὰ δὴ
τὸν τούτων μεμιγάμνος, οὐτοῖς τασμάτων μεγάλων τοσθέ-
σος εἰς ἔνα κακοράματος συνέσεγκε, καὶ τοιμίζωντος αἱρέσθε-
ρων τοῦ αρχότων ἀπολάθηται τούτοις, διενέζη τοις λο-
γοτοῖς πολὺ γέροντος εἰπεῖν Σικελίκος μετονοματισθε-
τούσα τασμάτων δοκεωτον, Λιβύης οὐτοῖς εἶται δοκεύ-
σις, οὐτοῖς τοιαύτας, Κινέαν μὲν δέκας ἐξέπεμψε τασ-
ματαλεξόδηνος (ωστερείσθε) ταῦτα πόλεσιν. αὐτοῖς οὐ τοῖς Τα-
ραχτίοις διεσαρχεστοντον εὑρεθέντων Φενυρέων, καὶ αἰξιοδοτο-
ντο παρέχεντες οὐκέτε, Συμπολεμοῦτα Ρωμαϊκοῖς, οὐ τοῖς
χέρευ τασμάτων αὐτῷ ἀπολιπεῖν τὸν πόλιν οἷαν παρέ-
λαβε, μηδὲν οὐτεικές ἀποκρινάμνος, ἀλλὰ τασμάτας οὐ-
συχίας αὖτις, καὶ τασμάτας η ἔχοντος κακοράματος, οὐέπλαστον.
ἀλλαζόμενοι αὐτοῖς Σικελίας, άλλον οὐ ποτέστεν, δέκας απόντα
βέβαια· οὐτοῖς παρέχεντος πόλις οὐατεῖς τασμάτων. τῷ οὐτοῖς
γάνως οὐτοῖς βίᾳς δενδέτων θερέτης αἰτία τασμάτων, άλλὰ
τειμνεῖσθαι ποτοῖς, καὶ διεσχλήσις πεντακινδύνοις παθεῖσι,
καὶ Διαρκείας τανόντες θηρέουσι, οὐτοῖς Φενυρέως δέκαρ, οὐτοῖς η-
περέφετοτον θηρέουσι τούτῳ. Καὶ οὐ Ερυκος ὁχυρωτά-
του τῷ κατεινόντος, οὐτοῖς πολὺς αἱρετούσις ἔχοντος, οὐτοῖς
βιαζόσθαι τασμάτας τὰ πίχη. οὐτοῖς τοῦ στρατείας γνωμένης

αὐτὸν δέ τοι θύμος καὶ τῷ πόλεμῷ αρχόντων ἀξίου ἀγωνιστῶν ἔσατο
ἀποδεῖξη τοῖς Σικελίαις οἰκεῖσιν Εὔλησ. τῇ δὲ σάλπιγκι ση-
μῆναις, καὶ τοῖς βέλεσι τοῖς Βαρβάροις απασχεδάσταις, καὶ
τοῖς κλίμακας περσαγαγών, περφθος ἐπέβη τῷ πείχοις. αὖτις
πισάντων δὲ πολλῶν, ἀμειωθόμενος, τοῖς μὲν ὑπέσεστε τῷ τεί-
χος ἐπ' ἀμφότερα, καὶ κατέβηδε, πλείστος δὲ τοῦτον τῷ
ξίφῳ χρώμενος ἐπεσώρθυσε νεκρούς. ἐπαῦτε δὲ αὐτὸς Καρχηδόνη,
ἄλλα καὶ περιστόμιον διέβιος ἐφάνη τοῖς πολεμίοις καὶ τὸ Οὔπι-
λον ἐδέξεν ὄρθρος καὶ τῷ ἐμπικρεῖσας ἀποφάνονται, τῷ δέ
τῷ μόλις τῶν αἰθρέαν φορέσας πολλάκις ἀποστολῆς καὶ
μανικὰς φερεμόνιον. αἰλουροῦς δὲ τῆς πόλεως, ἐδυσέ τε τῷ
τεῖχῳ μεγαλειρεπτῶν, καὶ θέσας αὐγῶν προμοδατῷ παρέρχεται.
Τῷ δὲ Μεσόνιων Βαρβάρων, Μαμερτίνοις δὲ καλεομέ-
νον, πολλὰ τοῖς Εὐλησιν σύροχλειώτων, σύνοιστος δὲ τῷ Φόρσις πε-
ποιημένων τοστελέσι, πολλῶν δὲ καὶ μεχίμονον ὄντων, (διὸ
καὶ περιπορφύρηστον Αἴρηος γλάσαση τῇ Λατίνῳ,) τὰς μὲν
φορελέγεις συλλαβὼν ἀπεκτείνειν, αὐτοῖς δὲ ικίσσας μέχη,
πολλὰ τῷ Φρεγείων ὑπέκεντε. Καρχηδονίοις δὲ συμβατικῶς
ἔχοντος, καὶ χείματα βουλευθόντες τελέν, εἰ δύνητο φιλία,
καὶ ναῦς ἀποφέλλειν, ἀπεκρίνατο πλόνων ἐφίέλμονος, μίαν
τοῦ Διάλυσιν τῷ φιλίᾳ περιέσθε αὐτοῖς, εἰ πᾶσαν σύκλιποντες
Σικελίαν, ὥρα χρώντο τῷ Λιβυκῇ θαλάσσῃ περιέσθε τὸς Εὐλη-
σιν. διτυχίᾳ δὲ τῷ ρώμην παρέγνωντες ἐπαρέμμονος, καὶ μίσο-
σιν τοῖς ἀπέλπιδας ἐφάσις ἀτελέχεις ἐπλήσσει, περφθησάν
τοις Λιβύντος ἐφίέλμονος, καὶ ναῦς ἔχων πολλὰς δύναμις πληρωμῆς
ἐπειδὴ εἰσῆγεν ἐρέτρας, σύκλιποντες σύτυχοντας μέχη
περιπολίδιν, καὶ μηδὲν σύροχλεῖν, περιπολέμονος. εἶτα γνόμε-
νος σύκλιποντας τύρεντος, αὐγορειτας τῇ χαλεπότητῇ
ἀπιστας περιπολέμονος, σύκλιποντας τύρεντος, αὐτοῖς μὲν
ώσαντας, συνεχόμενος καὶ μηδὲν διεφερούσας, ἐπειδὴ
Θοίναρα καὶ Σώρατον, αἰθρας τῆγενοντας σύ Συρακού-
σας, οἱ περφθοντοι μὲν αὐτὸν ἐλθεῖν ἐπεισανεῖσι Σικελίαν, ἐλ-
θόντη δὲ τὸν πόλιν θύρας σφραγίσασαν, καὶ τὸ πλέστα συκε-
τεργάσαντο τῷ Σικελικῷ, μήτε ἀγρίσαις αὐτῷ, μήτε
ἀπολιπεῖν βουλέρμονος, σύ τοσούτας εἰχε. καὶ Σώρατος
μὲν ἀπέειπε Φιληθεῖς, Θοίναρα δὲ αὐτὰς φερούσην αὐτασάμε-
νος ἀπεκτείνειν μὲν μικρὸν Καρχηδόνη καθέντας ἐν αὐτῷ μήδισατο τῷ
περιπολέμοντον, διπλά δὲ φοινίκων μίσσις ἐγένοντας τοὺς πό-
λεοις περφθεῖσιν αὐτὸν, αἵ μὲν περιπολέμοντο Καρχηδονίοις, αἵ δὲ
ἐπόλειντο Μαμερτίνοις. ἀποσάσθε δὲ ὅρμην ἀπόμυτα καὶ νεωτερε-
σμούσης σύσασιν ισχυρὰν ἐπ' αὐτὸν ἐδέξατο γράμματα Σαυ-
ντόνης. Ταχαντίνων, μόλις αἰτεχόντων τοὺς πόλεον αὐτοῖς
περφθεῖσαν τὸ πόλεμον, εἰργελμόν τοις κατέχεσσις ἀπάστοις, καὶ δεο-
μένων βοητῶν. Καίτο δὲ εἰς θύρας περιπολέμονος, μὴ φυγὴν εἴτε μηδὲ
ἀπόγνωσιν τὸν πόλον τῷ αὐτῷτι περιπολέμοντα. Ζὲ δὲ
διῆτες, οὐ διωάλμονος κατετεῖν Σικελίας, ὡς τῷ νεώτερον Ταχα-
ντίνοις, διπλά δὲ εκβασιν ζητῶν, αὐτοῖς ἐρρίφεντο αὐτὸν εἰς Ιππο-
λίαν. λέγεται δὲ, ἀπαλλαπόλμονος ἦδη, περφθεῖσαν τοὺς πόλεον
απιδάν, εἰπεῖν τοῖς περφθεῖσαν αὐτὸν, Οἴας ἀπολείπομνος, ὡς φί-
λοι, Καρχηδονίοις καὶ Ρωμαίοις παλαίτρας. καὶ Καίτο μὲν,
ώσας εἰκάσθη, μετ' οὐ πολὺ χρόνον ἐγένετο. τῷ δὲ Βαρ-
βαρών συσάντων ἐπ' αὐτὸν ἀποπλέοντα, Καρχηδονίοις μὲν

A si Græcis Siciliam incolentibus dignum se generare & fortunis suis præstisset bellatorem. Signo tuba dato barbaros telis deiecit, & admotis scalis in muros evasit primus. Dum ibi pugnat cum multis, partim ex muro hinc inde depulit & turbauit, plerisque gladio interfectis cadavera circa se accumulauit. Nihil interim fuit ipse Iesus, sed hostibus terribilis aspectu visus est, atque Homerum recte & perite demonstrauit ex omnibus virtutibus dixisse, Fortitudinem vnam identem lymphatico & phanatico motu ferri. Ex pugnato oppido sacra fecit Herculi magnificè, deditq; omnis generis ludoru spectacula. Quum premerent maiorem in modum Mamertini Græcos, nonnullos insuper fecissent vestigales, (erant autem numerosi & pugnaces: vnde vocabulo Latino dicti sunt quasi Martiales) exactores tributorum comprehendit necauitque, illos acie fudit, oppida eorum pleraque excidit. Carthaginensibus pacem petentibus, pecuniamque offerentibus ei, si sequuta pax esset, pendere & classem mittere, pluribus inhians responsum dedit, vnam pacis & amicitiae rationem secum ineundæ esse, si tota Sicilia excessissent, & termino cum Græcis vterentur mari Africō. Porro secundo rerum cursu & præsentibus inflatus viribus quum vrgeret spem, quæ principiò ipsum domo excuerat, primæ oculum adiecit Africæ. Copiam habebat nauum, cæterum remigibus & militibus classiarijs deficiebatur. Vbi iam cogendis in naues classicis non comiter cum ciuitatibus nec blandè egit, sed pro imperio & iracundè subegit eas, atque supplicia repræsentauit: qualem statim ab initio non præbuerat se, sed supra cæteros ciuitate & nihil diffidendo neque obtundendo conciliauerat homines: inde ex populari versus in tyrannum, comparauit cum sauitia ingratitudinis existimationem & perfidiæ. veruntamen vt necessarijs his, quanuis acerbis, conniuebant. Ut verò Thœnonem & Sostratum principes ciuitatis Syracusæ, qui in Siciliam cum primi inuitauerant, vrbemque suam ilicò aperuerant venienti, ac socij in conficiendis plerisque rebus Siciliæ fuerant, quum nec trahere eos secum, nec vellet in Sicilia relinqueret, suspectos habuit, ac Sostratus timore adductus defecit ab eo, Thœnonē eiusdem consilij esse criminatus interfecit. Tum vertere se non paulatim neque minutatim eius res cœperunt. Sed quum infensissimum odium ciuitates eius cepisset, aliæ ad Carthaginenses defecerunt, aliæ acciuerunt Mamertinos. Vbi defectiones & conspirationes vndiq; & validam aduersus se vidit coniurationem, accepit literas à Samnitibus & Tarentinis, qui, quod circumcirca agris pulsi ægrè bellum à mœnibus propulsarent, opem eius implorabant. Color autem hic fuit, ne pro fuga discessus eius & pro rerum desperatione Sicularum haberetur. Reuera quum tenere, sicut nauē agitaram, non valeret insulam, sed exscensionem quereret, coniecit se denuo in Italiam. Fertur, quum discederet iam, ad insulam respectans comitibus suis dixisse, Quam, amici, palæstram Carthaginenses & Romanis relinquimus! Quod non multo post, vt coniecerat, euenit. Quum conspirassent in abeunte barbari, in traiectu conflixit cum Pœnis, ac magna ex parte classem amisit:

cum reliquis nauibus confugit in Italiam. Martini non minus decem millia ante transmisserant. Hi aperto Marte dubitauerunt eum inuaderet, sed in saltibus adorientes & incurrentes, totum exercitum turbauerunt. Ibi duo elephanti perierunt, multique ex nouissimo agmine cecidere. Eò Pyrrhus ex fronte proiectus dimicauit aduersus viros in armis exercitatos & feroce. Ac gladio secundum caput vulneratus, quum paulisper pugna excessisset, magis magisque excitauit hostes. Quorum vnu longè ante alios procurrens, vir & statura eminenti & fulgentibus armis, lassiliuit cum voce procaciore, prodiret, si viueret. Irritatus B Pyrrhus, inuitis suis vertit se cum stipatoribus in eum, frendensque & cruore madens, ac truci vultu per medios erupit, occupatque caput barbari ense ferire, fuitque ictus & lacerti vi atque acie ferri adeo violentus, vt ad infima penetraret, & eodem momento corporis partes dissecta hinc atque hinc dilaberentur. Id progressum barbarorum tardauit, Pyrrhum mirantium stupentiumq; vt virum homine maiorem. Ille, via relata peragrata, Tarenium xx millibus peditum & tribus equitum venit, atque eductis secum Tarrentinorum delectissimis, in Romanos, qui statua habebant in Samnio, signa mouit. Res accise erant Samnitium, qui compluribus prælijs à Romanis contusi animos fractos gerezabant. Suberat etiam expeditionis Siculæ causa aliquid in Pyrrhum offensionis: quod fuit in causa ut minus frequentes ad eum conuenirent. Quicquid autem habebat copiarum, bipertitus partim in Lucaniâ ad detinendum alterum consulem misit, ne subuenire valeret collegæ: partim duxit contra M. Curium, qui tuto loco ad Beneuentum, considerbat manens ex Lucania auxilia, atq; etiam, quod nonnunquam eum pullarij aruspicesque deterrent, à pugna abstinebat. Hunc aggredi, prius quam ille subueniret, maturans Pyrrhus, fortissimos quosq; milites & pugnacissimos ex elephantis delegit, atque cum his ad castra Rôthana contendit. Longæ & sylvis impeditæ circuitu viæ per gentem lumiña defecerunt. Vnde cœperunt milites errare. Dum in his moram trahunt, & nox defecit, & illucescente die conspexerunt ex vertice montium aduenientem hostes. Quæ restumulum & motum excitauit in castris. Quia tamen leta exta consuli fuerant, & tempus poposcit certamē, eductis hic copijs adortus est primam aciem. qua profligata terror totum inuasit exercitum. Itaque multi cecidere, & elephati aliquot capti. Hec victoria M. Curium ad prælio decernendum protraxit in campum, atque aperto marte signis collatis pepulit ab uno cornu hostem: in altero, beluarum impetu pedem referre ad castra coactus, stationem frequentem, quæ sub vallo stabat & recens erat, excitauit. Hec ex locis decurrentis editis coniectis in beluas telis auerterunt eas, illæ fuga retrò per suos delatæ turbauerunt & dissipauerunt ordines. Quæ res pariter victoriam Romanis & imperium dedit. Nanque ex rebus illis gestis atq; illis ex conflictibus quum animos sumpsissent, opelij; & nomen quasi insuperabiles quæsissent, Italia statim, Sicilia sunt paulo post potiti.

κα τοῖς Ρ' ὠμάγοις, ἄμα δὲ καὶ διατέθεντος τῆς ἡγεμονίας. καὶ γέρες φέροντα καὶ διωμένα καὶ δόξαν αἱ μαχηταὶ λεβόντες ἐκ τῆς διπτῆς ἀκείνης καὶ τῷ ἀγώνιστῃ, Ἰταλίᾳ μὲν δύναται, ὀλίγῳ δὲ συνεργοῖς Σικελίᾳ κατέρχονται.

οὐτε μὴ ξέπεστε τῷ ίπαλικῶν καὶ Σικελίκων ἐλπίδων ὁ
Πύρρος, οὐαστῇ χρόνον διαλώσας τοὺς ἔκφοβούς,
καὶ τοῖς περάγμασιν ἐπειθαῖσι. Τοῦ αὐτοφονοῦ αἰγίκητον τὸ τέλος
ηὗλεις Διαφυλάξ, καὶ νομισθεῖς ἐμπειρείᾳ μὲν πολεμικῇ
καὶ χειρὶ τόλμῃ πολὺ περιποτε εἴπει τῷ καθ' αὐτὸν βασιλέων,
αὐτῷ τοῖς περάγμασιν ἔκτητο, τὰς ἐλπίσιν απολλύει, διέρρεψε
τῷ σπόντων, οὐδὲν εἰς ὁδοῖς θέατρα τῷ παρχόντων,
Κάσσας. ὅτεν ἀπείκαζεν αὐτὸν Ἀντίγριος καὶ μετῇ πολλὰ
βοήσοτι καὶ καλέσῃ, χρηματεῖσθαι διάτισαμένῳ τοῖς πεσσοῖς.
καμίστας γένεται Ήπειρονοκτακιδηλίος πεζοῖς καὶ πεντακοσίοις
ἱππαῖς, χρήματα δὲ σὸν ἔχων, ἐζήτει πόλεμον ἢ Πρέψει
τρατόμα. καί γενιαὶ Γαλατῶν αὐτῷ περιθυμούμενον, σύνε-
δετες εἰς Μακεδονίαν, Αντίγριον τῷ Δημητρίου βασιλεύ-
οντος, ὡς αρπαγῆν καὶ λεπλασία χρησόμενος. ἐπειδὴ καὶ πόλεις
ἐλείμονες συχνάς, καὶ τραπεζότης διχέλιοι μετέτησαν ὡς αὐ-
τοῖς, ἐλπίσας τὸ πλέον, ὥρμησεν ὅτι τὸ Αντίγριον καὶ τὸ τα-
ρεῖα περιπεσών, συνεπάρχει τὸ τραπανὸν ἀπασανοῦσιν οἵ
ὅτι τοῖς οὐραγίας τεταμένοι Γαλαταῖ τὸ Αντίγριον, συ-
χοὶ δὲ πλῆθος ὄντες, περιέσπουται δύρωσις· καὶ καρπερεῖς
μάχης θρυμβίντις, πούτων οἱ μὲν πλέοντες κατεκόπισαν, οἵ δὲ
τῷ ἐλεφαντινῷ ἡγεμόνες ἐγκαταλεμβανόμενοι, παρέδωκαν
ἔποις καὶ τὰ διείσπομάτα. περιστάξαντες δέ τὸ Πύρρος τηλι-
καῦτα, καὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον τοῖς λογισμοῖς χρώμενος, ἐπῆγε
τῇ Φάλαργίᾳ τῷ Μακεδόνει, αἰαπεπλησθεὶς ταραχῆσκυ
Φόβου Διψά τὸν ἕπατον. ὅτεν ἐμβολῆς μὲν ἐφορτοῦ καὶ μάχης
περὶ τοὺς αὐτοὺς, τὸν δὲ διδεῖδιν περιπτείνων, καὶ τρα-
παρχοὶ αἰακαλεύμενος ἀπομένεις ὄμολας, αἰπέσησε τοῖς
πεζοῖς τὸ Αντίγριον. κακεῖος μὲν τὸν φύγων, ἀμα τῷ
τριθελίωνινας πόλεων κατέχει· οὕτω οὐ πύρρος δύτυχίμασι
τοστοῖς μέγιστον αὐτῷ περὶ διδεῖσαν οἰόλιμος Διψαπεπεράγμα
δὲ τοῖς Γαλαταῖς, τακέλιστα καὶ λευτερά τὸν λα-
φύρων αἰενικεν εἰς διεργὴ τῆς Γαταίδος Αἰθιαῖς, τούτε δὲ
ἐλεγχοῖς διπλιγάνθει.

Τοις Γυρεοῖς οἱ Μολεωταὶ Ἰτανίδη δῶρον Αἴγαια

Γύρ' ῥος ἀπὸ Θρασέων σκέρεμασεν Γαλετόδη,
Παιάτα τοι. Αὐτήσιον καθέλων στρατόν. οὐ μέχρι θαῦμα:

ΑΙ' χρηται γενική πάρεστις ΑΙ' ακίδαι.

μέτι τὰς μάχειν ἐν δύσις αἰελάκιμβαιε ταῖς πόλεσ. τῷδε
Αἴγαιον κρατίσσας, οὐτε μῆλα χαλεπῶς ἔχεισατο τοῖς αν-
θερποῖς, καὶ Φευσέν Γαλατικὸν ἀν τῇ πόλει κατέλιπε
τὸν μετ' αὐτοῖς στρατόν ορθών. οἱ δὲ Γαλαταὶ, θύρος ἀπλη-
σόπτον χειριστῶν ὄντες, ἐπέθεντο τὸν βασιλέων αὐτῷ κε-
κιπδούμενον τοὺς Κάφρους ὄρυζαν, καὶ ταῖς μὲν χειρίσαπε μίστη-
πασαν, ταῖς δὲ σφέσιν ὑπενδιέρριψαν. τότο καύφως ἐδ-
ξε καὶ ὀλιγάρχως σύνεγκειν ὁ Πύρρος, ἢ δι' αἰρολίας Καραί-
ναρθέριδηνος, ἢ παρεὶς ὅλως Διψί φόβον δι καλέσαπε τοὺς
Βαρσερούς ὅτεν ἤκουσε κακῶς τὸν τὸν Μακεδόνων οὐ πω
ἐν τῷ στρατηγάτων αὐτῷ βεβαύτητα καὶ σύστασιν ἔχον-
των μόνιμον, ἡσφρότο τῇ γνώμῃ πάλιν πορφέρεις ἐπέρχεται
επίδας καὶ τὸ μὲν Αἰγαίον εφιβείζειν, αἰδίζειν τὸν ἐκεί-
λι, μὴ λαμβάνοντα δομάτιον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πορφύρων
φορεῖντα. Κλεονύμου δὲ τῆς Σπαρτάτου στρατηγομέ-
νου, καὶ καλεσθῶτος αὐτὸν ὕπει τὴν Λακεδαιμονίαν, πορ-
φύρων τούτους ἤκουσεν. ὃς δὲ Κλεονύμος οὗτος θύρος βασιλικοῦ
τε πίστιν εἶχεν. ἀλλ' Αἴρας εἶσαστι λόγοι. καὶ τότο μὲν οὐ καὶ

A Ita Pyrrhus quum hisce in bellis sex annos contri-
uisset, viresq; suas imminuisset, ab spe excidit Itali-
ca atq; Siciliensi, virtutem tamen conseruauit in
aduersis prælijs inuictam. Ac scientia quidem rei
militaris, manu atque animo longè omnium suæ
memoriæ regum habitus est primus, verùm quæ
factis comparauerat, ea semper noua spe corrum-
pere: quòd sibi illorum, quæ nondum habebat, ni-
hil horum quæ habebat, conseruaret, vt recte
vteretur. Vnde comparat eum Antigonus aleato-
ri, qui multa & secunda iacit, sed vti nescit iactu.
Transportauit in Epirum octo millia peditum,
B quingentos equites. At inopia rei pecuniariæ pref-
sus bellum, vnde aleret exercitum, quærebat.
Quum autem adiunxissent se ei aliquot Galli, in
Macedoniam, vbi regnabat Antigonus Demetrij,
ad prædandum & populandum incursionem fe-
cit. Vbi quum multa oppida cepisset, & transiissent
ad eum duo millia militum, spe affulgente maiore
mouit in Antigonum: cui in faucibus *qua etva Græcis dicuntur*, occurrentis omnes copias explicauit.
Galli autem, qui magno numero agmen Antigoni
claudebant, pugnabant strenue: quorum plerique
prælio acri commissio concisi, elephantorum du-
ces circumuenti, seque & beluas omnes dedunt.
C Hac facta accessione, fortunæ magis Pyrrhus
quam consilio fretus impetum in Macedonum
phalangem dedit, tumultu & metu ex clade acce-
pta consternata. Quare configere & manum
conferere illi cum eo supersedere. Qui dextram
protendens, pariterque duces & ordinum duces
omnes nomine inclamans, peditatum seiun-
xit ab Antigono. Ille subduxit se, retinuit tamen
oppida aliquot maritima. At Pyrrhus, quòd in tam
multis prosperis rebus decus de Gallis partum fa-
ceret plurimi, pulcherrima & splendidissima spo-
lia eis detracta in templo Minervæ Itonidis sacra-
uit cum hoc epigrammate,

*Hec Pyrrhus Gallis detraxit scuta Molossus
Suspendens aris dona Minerua ruis.*

*Nec mirum Antigoni turmas citaterga dedisse,
Æacida quum sint nunc quoq; & antè viri.*

Mox secundum pugnam vrbes recepit. Ægeos,
vbi habuit eos in potestate, cùm alias tractauit a-
cerbè, tum vbi præsidium Gallicum ex ijs qui se-
quuti fuerant ipsum imposuit, Galli autem gens
auarissima, regum ibi humatorum aggressi sunt
monimenta aperire, thesauros diripuerunt, reli-
quias cum ludibrio dissipauerunt. Hoc Pyrhus
E visus est ferre lentè & solutè, quòd vel districtus
negotijs id reiecerit in aliud tempus, vel planè ob-
timorem supplicium persequi à barbaris dissimulauerit. Vnde malè audiuit apud Macedonas.
Haudum rebus eius stabilitis & ad perpetuita-
tem constitutis nouæ spes animum eius erexer-
unt, atque Antigonum quidem per ludibrium
vocavit impudentem, quòd non sumeret pallium, sed purpuram adhuc gestaret. Porro quum
Lacedæmonius Cleonymus eum adisset, & La-
cedæmonem inuitaret, obsequutus est facile. E-
rat Cleonymus hic ex stirpe regia, sed quòd ani-
mum præ se ferret violentum & imperiosum, non
ferebant eum in oculis ciues, neque fidem ei ha-
bebant, verum regnum obtinebat Areus. Hæc
ei publica erat atque vetus cum ciuibus querela.
, δοκῶν Ἰάγος οὐ μοναρχήσει, οὐ τε δύοια οὐ-
νον ἐκτηνεῖται πρεσβύτεροι αὐτοι πρεσβύτοις πολίταις.

Iam vxorem formosam & familiæ regiæ Chelidonidem, Leotychidis filiam, Cleonymus grandior natu duxerat. Quæ Acrotati amore Arij filij deperiens, adolescentis forma venusta, acerbas amanti marito iuxtaque infames præbuit nuptias. Neque enim ciuem latebat vllum ab vxore eum fastidiri. Ita quum ad publicam domestica accessisset ægritudo, ira & animi dolore consultoribus Pyrrhum Spartam attraxit. Habebat Pyrrhus peditum xxv millia, equitum millia duo, elephantes quatuor & viginti. Vnde docuit statim moles apparatus non Cleonymo Spartam, sed Peloponnesum sibi querere Pyrrhum. Nam verbis quidem id & apud B ipsos inficiabatur Lacedæmonios, qui ad eū Megalopolim legati venerant. Ut enim quæ tenebat Antigonus vrbes, in libertatem assereret, ideo se ferebat adesse: & hercùs ut minores filios Spartam, si liceret, mitteret, quo imbucentur institutis Laconicis, atque ea re iam reges omnes excellerent. Hæc fingens & verba dans occurrentibus in via, vt primum attigit Laconiam, prædas egit & populus est agrum. Querentibus legatis, quod bellū prius quam id indixisset, moueret, Atqui etiam vos (inquit) nouimus nos Spartiatas, quod instituistis, non prænuntiare alijs. Tum unus ex ijs qui adstabant Mandracidas nomine, Laconica lingua, Tu vero (infis) si deus es, nihil nobis acciderit malum: nulla enim te lacestiuimus iniuria. sin homo, existet & te potior alius. Inde Lacedæmonē mouit, quam quum moneret Cleonymus ut ex itinere oppugnaret, veritus Pyrrhus (ut fertur) ne nocte irruentes milites vrbem diriperent, distulit rem, dicens idem se in sequenti die facturum. Siquidem & erant in vrbē pauci, & ob repentinum huius adventū imparati. Etiam rex aberat Areus, qui Gortynijs in Creta bello pressis suppetias ferebat. Atq; hoc quidem vrbem, quæ ob solitudinem & imbecillitatem despiciebatur, seruauit potissimum. Siquidem Pyrrhus, quum arbitraretur gladium stricturum neminem, castra est metatus. Cleonymi autem domū ita adornauerant amici & illoꝝ, tanquam cœnaturus Pyrrhus apud eum esset. At Lacedæmonij primis tenebris foeminas primò deliberauerant in Cretam mittere, cæterū ipsæ repugnauerūt: Archidamia etiā gladium tenens venit in senatum, castigauitq; nomine mulierū viros, quod viendum sibi euersa putarent Sparta. Inde fossam stauerunt ex aduerso hostium castris ducere, cuius ex vtraque ora plaustra collocare, eaq; vsq; ad medias rotas defodere, quo validè depacta distinserent beluas. Hoc opus aggredientibus adiungunt se virginēs & matronæ, quæ partim tunicas succinxerant sindonibus, partim solis amictæ tunicis erant, eam operam vnā cum senibus subituræ. Illos qui præliaturi erant quietem iusserunt capere, sumptoque modo perfecerunt hæc per se tertiam partem fossæ. Fuit ea lata cubitos sex, quatuor alta, longa octo iugera, vt Phylarchus tradit: vt Hieronymus, minus. Vbi d. luxit, quum mouerent se hostes, subministraverūt arma iuuenibus, fossamque tradiderunt, hortantes ut eam defendenter & tuerentur. Pulchrū esse in conspectu patriæ vin- F cere, & in matrum coniugumq; manibus occupare gloriosum, cadentes, ut deceret Spartiatas.

ἐπλα. Τοῖς νεοῖς ὄρέχενσα, καὶ τῷ χριστιανοῦ τὸν Τάφον, ἀμύνει καὶ φυλάττει σκέλους, ὡς ίδν μὴν καὶ στιφταλμοῖς τῆς πατέρος, Λίκνες δὲ θυσίαιντες στο χερσὶ μητέρων καὶ γυναικῶν, ἀλέιστας τῆς Σπάρτης πεσόντας.

A γωνίας ἡ καλεῖντος θρόνος Βασιλικῆς, Χελιδωνίδα τὸ Λεω-
πύριδον, πρεσβύτερος ὁντόνεγρος οὐ Κλεωνίμος. ἦτοι Ακροτά-
πω δὲ Αἴρεσθαι πατέρα, μετερχόμενος οὐδενὶ αὐτῷ ζητοῦτο,
λυπησάντος ἐρώτην δὲ Κλεωνίμου καὶ ἀδόξον οὐδενὸς παρέχεται γά-
μον. Οὐδένα γένος ἐλεύθερον Σπαρτιατῶν καταφεύγονταί
τοι τῆς γυναικός. οὐτοῦ δὲ τῷ κατέπιπτον οἰκεῖαν αραιοῖ τοῖς πο-
λιτικοῖς παρεγγόμενοι, τοσούτοις ὥρης οὐδενὸς οὐδενὸς
τῷ Σπάρτη τῷ Πύρρῳ, ἔχοντα δεσμεύοντα καὶ πεντακιθλίους
πεζοὺς, διηρίσιοις δὲ ποτεῖς, ἐλέφαντας δὲ εἰσοπάτας. οὐδὲ
τε διαμεγέθη τὸ θέρευτον διῆς εἴτε κατάδηλον οὐ Κλεω-
νύμων Σπάρτην, διλατά τὸ Πελοπόννησον οὐδεταῦτα πτώματος.
εἶπει τῷ γελέγει τῷ πατέρεις αὐτοῖς ἔξαρτος οὐ τοὺς Λακεδαι-
μονίους, πρεσβύτεροντας εἰς Μεγάλου πόλιν. Ἐφηδρός ἐλθ-
ηρώσαντας τοις τοσούτοις Αἴγαρέντοις πόλισις αὐτοῖς θαψα-
κανταί τοις τοσούτοις οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν
B οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν
C οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν
D οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν
E οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν
F οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν πάντας οὐδὲν

η τοῦ Χελιδωνίς ὀκπόδων οὐσα καθ' ἔαυτῶν, Βερόχον εἶχεν
σπουδήν, ὅπως ἐπὶ τῷ Κλεωνίμῳ μὴ δύοισι πόλεως
ἀλούσης. αὐτὸς λέπιον ὁ Πύρρος εἴδιαζεν τὸ σώμα τοῖς ὀ-
πλίταις τοῖς ἀστιδασ πολλάς τὸ Σπαρτιατῶν δύνατον
τεταγμένας, καὶ τάφεν τὸν ἄρτιν, οὐδὲ βάσιν ἀσφυγῆ τοῖς
μαχεμένοις παρέχουσαν τὸ χαυνότητος. οὕτοις Πτολε-
μένος, ἦν τοις διχιλίοις Γαλατῶν, καὶ Χαόνων λογάδων, ἡ Χελι-
δόνας τὴν τάφεν, ἐπειρεῖτο καὶ τὰς αμάξας τὸν φορδόν. αὕτη
τὸν βαθότον καὶ πυκνότητος, οὐ μόνον τέτοιος τὸν φορδόν, ἀλλὰ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις δύσπεργον ἐποίου τὴν Βοΐθαν. αὐτο-
σώπων τῷ Γαλατῶν τὸν Τερχοῖς, καὶ τὸν οὐρανόν τοῖς ταῖς
αμάξας εἰς τὸ ποταμὸν, καππόδων τὸν κινδυνὸν ὀρειάς Ακρό-
πατος, καὶ τὸν τὸ πόλιν διεργαμένη μὲν τοις πελασίοις, αὐτοῖς δὲ
τὸ Πτολεμαῖον, τὸ σωματίδιον τοῖς αὐτοῖς διεργάτας οὐκλι-
νας, ἥντος τοῖς τοις εὐθεῖοις ἐρχόμενοις, καὶ μεταβαλόνταις οὐδέποτε
μάχεσθαι τοῖς εὔαπον αθηναϊδίοις τὸν ἀλλήλων εἰς τὸν
τάφον τοῖς αμάξας πίποντας. αὐτοῖς δὲ φόνων πολλῶν
μόλις διεκόπη. ἔτελον τοῦ τε τορεσσούτεοι, καὶ τὴν γυναικῶν
τὸ πλῆθος σφριγεύοντα τὸν Ακρόπατον. ἐπεὶ δὲ ἀπήδη πάλιν
τοῖς πόλεσσον τοῖς τοῖς αὐτοῖς ταῖς αμάξας κατάπλεος
καὶ γαμέος, τὸν τὸν νίκην ἐπιτηρήσοντος, καὶ μετέπειν ἐδώξει γερο-
νεῖαν τοῖς καλλίων τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ τῷ Χελιδονίδᾳ τῷ ἔ-
ρωτος ἐγέλων. τῷ δὲ τορεσσούτεοι τῷ οὐρανῷ οὐρανοῖς ἐπικελουθῶν Βο-
ώμιτες, Ωγεαί, Ακρόπατε, καὶ οἱ φετόν Χελιδωνίδαι μόνον
παῖδες αγαθοῖς τῷ Σπάρτα πολέ. καὶ τοῦ Πύρρον αὐτὸν
ἰσχεῖσι μάχην συνεπάσσοντος, δῆμοι τε λαμπρῶς τῷ πολεμοῖσι,
καὶ φύλων διπλῶν πλείστων αἰτιζόντων, καὶ πλείστους τοποτείνας
τῷ Βιαζούμων, οὓς ἡδετοὶ βαυμάτων πλήθες τοῖς πο-
λεμοῖσι, οὐκτὸς δὲ τῷ οὐρανῷ τοις πλείστοις τοῖς πολεμοῖσι.
οὐκτὸς δὲ τῷ μάχην διεκρίνη. καὶ κειμένων οὐ Πύρρος,
οὐδὲν εἶδε τοις πλείστων. ἐδόκει Βερόχοις κεραυνοῖς τὸν αὐτὸν
τὸν Λακεδαιμονία, καὶ φλέγεσθαι πᾶσαν, αὐτὸς δὲ τοῦ Χαρίδην.
τὸν τοῦ τοις γαρέας διεγράψαντος, τοῖς τε ἡγεμόνας ὀπέλειδεν
εἰς τοῦ πολεμοῦ τὸν τραπόν τοῦτον, καὶ τοῖς φίλοις διηγεῖτο τὸν
αἰδερον, οὓς ληφθεῖσος καὶ κείτος τῷ πόλιν. οἱ δὲ διπλῶν δῆμοι
ταυμασσόντες, ἐπειθόντο. Λιστράχων δὲ τὸν προσκενήσας, δια-
έφη δεδίεναι μὴ, καθάπερ τοῖς Βερόχοις τοῖς κεραυνοῖς α-
νέμεστοι μέντοι γενέα, καὶ τῷ Πύρρῳ περιπορείη τὸ θεῖον
διείσδοδον ἔσεσθαι τῷ πόλιν. οὕτοις οὐ Πύρρος εἰπὼν ὅτι τοῦ πολεμοῦ
δεῖ πυλαικῆς οὐχ λαζαγγίας, καὶ ασφίας ἔχει τα πόλεις,
σκέψοντο δὲ τοῦ πολεμοῦ τοῦ τραποῦ. οὐκιώντος τοῦ πολεμοῦ
αὐτοῖς, Εἰσοικός αρίστος αἰμάτασθαι τοῖς Πύρρον, διε-
νέπει, καὶ τοῦ πολεμοῦ τοῦ τραποῦ. οὐκιώντος τοῦ πολεμοῦ
τοῖς δεοικόντος τοῦ πολεμοῦ τοῦ τραποῦ. καὶ αὐταῖς αὐτοῖς τοῖς Ι-
τασκονιδίοις. τοῖς τε τάφεν οἱ Μακεδόνες χωρὶς ἐπειρών-
το, πολλῶν Συμφορεῶντες ὑλεῖς, υφὲ δὲ ὀπλα καὶ ζώμετα
τεκροντοῖς τοῖς τριχομάρτιστοις. καὶ τοῦ πολεμοῦ τοῦ Λακε-
δαιμονίου οὐ Πύρρος, οὐ πτωχὸς βιαζόμενος εἰς τῷ πόλιν. κραυγῆς
τῷ πόλιτο τεταγμένων θυμομάρτιστοις, καὶ δρόμου καὶ αλε-
λαγμοῦ τῷ γυναικῶν, οὐδὲν διεξελαγόντι τῷ Πύρρῳ, καὶ τοῦ πολεμοῦ τοῖς τριχομάρτι-
στοις οὐ πτωχός τοῖς τριχομάρτιστοις, καὶ κατεβαίδει διεθαρατῷ τῷ Πύρρῳ εἰς τοῖς οὐλιαθρεῖς καὶ κατατίτεις.

A Chelidonis de medio recesserat, solaq; agebat, &
restim collo iniecerat, ne vrbe capta in potestatem
veniret Cleonymi. At Pyrrhus a fronte connite-
batur cum graui armatura perrumpere confertos
clypeatos sibi obiectos Spartiarum & fossam in-
exuperabilem, quæ cedens non sinebat vestigium
figere pugnantes firmum. Filius eius Ptolomaeus
cum duobus millibus Gallorum & deleatis Chao-
nibus circummissa fossa tentabat plausta supera-
re. Quæ quod depressa essent altius & conferta, nō
modò horum impressionem, sed Lacedæmonijs
quoq; difficilem reddebat defensionē. Iam euel-
lentibus rotas Gallis atq; in flumen detrahentibus
plausta, cernens periculū iuuenis Acrotatus per-
currit cum trecentis vrbe, ac Ptolemaeum circum-
uenit, neq; prius ab eo ob loca caua conspectus est,
quād terga militum eius caderet : ac conuertere
eos coegit signa, & secum pugnare. Quæ res efficit
ut se mutuo impellerent, in fossam procederent,
atq; in plausta incurretent, quovsq; ægræ sunt in-
genti cæde summoti. Acrotatu & senes & mulierū
caterua præclarè certantē cōtemplati sunt. Quum
iam media vrbe stationem suam repeteret cruentus
& exultas elatusq; victoria, celsior ac pulchrior
est Lacænis visus, Chelidonemq; quod talem ha-
beret amatorem, prædicauerunt beatam. Præter-
eagrex senum sequutus conclamauit, Perge Acro-
tate, & complectere Chelidonidem: tantum bonos
Spartæ procrea. Quo porrò loco ipse agebat Pyr-
rus, acre certamen extitit. Ibi cum alij insigniter
prælibabatur, tum Phylius perdiu restitit hostibus,
magnamq; stragem gradum inferentium dedit. Ut
vulnerum multitudine sensit fatiscere se, vni subsi-
diariorum loco suo concessso in medio cecidit ar-
matorum, neque hostes corpore eius sunt potiti.
Nox autem prælium diremit. Quiescenti tale so-
mnium est Pyrro oblatum. Videbatur ei Lacedæ-
mon fulmine ab ipso icta inflammari tota, atq; ipse
inde exultare. Lætitia excitatus imperat ducibus
ut milites habeant instructos, somniumq; exponit
amicis, quæ si vrbe esset expugnaturus. Cui quum
alij mirificè assentirentur, non placuit Lysimacho
visum. Vereri ait se ne vt loca quæ fulmine afflan-
tur, manent inaccessa, ita Pyrro deus non ingef-
surum significaret eum vrbe. Huic vbi Pyrrhus
respondit, meras eas esse præstigias atque incerti-
tudinis plenas, illud verò in manibus arma tenen-
tem sibi quenque subjcere debere,

E Optimum id augurium, pro Pyrro exponere vitam:
E surgit, & primo diluculo exercitum admouet vr-
bi. Lacedæmonij impigre & supra vires defendant
se. Præstò sunt foeminæ, tela suggerunt, cibum &
potum petentibus administrant, vulneratos exci-
piunt. Illinc Macedones complere moliuntur
fossam, materiam affatim congerunt, qua iniecta
arma & cadavera contecta sunt. Eò dum occur-
runt Lacedæmonij, cernunt Pyrrhum fossam su-
perasse & plausta, atque irrumperet equo in vrbe.
Quum clamorem qui ea parte erant locati, ede-
rent, mulieresque discurrent, & v lulatum tolle-
rent, perrumpente Pyrro & resistentibus instante,
F equus eius sagitta Cretica infra ventrem iactus est.
Quo vulnere concitus, doloris magnitudine Pyr-
rum in fastigium lubricum & pronum effudit.

B Κειπκα
βέλτι πληγήσιον πάσος τοῦ τοῦ γαστέρας, καὶ κατεβαίδει διεθαρατῷ τῷ Πύρρῳ εἰς τοῖς οὐλιαθρεῖς καὶ κατατίτεις.

Femuluantibus qui circa eum erant amicis, ac- A
curretunt Spartiatæ, telorumque vi omnes exegi-
to. Tum receptui cecinit, Lacedæmonios arbitra-
tus, quod satij omnes, multi eorum interfecti es-
sent, fore infactiores. Enimvero prospera urbis
fortuna, siue ciuium virtutem in seipsa periclitans,
siue quantâ rebus perditis vim habeat, ostentans,
spe abscissa Lacedæmoniorum Phocensem Am-
eniam ducem Antigoni cum auxilio militum ex-
ternorū introduxit ex Corintho in urbem. Com-
modūm hi recepti urbe erant, quum ex Creta rex
Areus cum duobus millibus militum aduenit. Ibi
feminae extemplo domos suas dilapsæ, non im-
miserunt se vlt̄a rebus bellicis, illiq; dimissis
quos in arma præter ætatem coegerat necessitas,
ad pugnam se accinxerunt. Porrò peruicacia que-
dam & ambitio Pyrrhum magis ob ea qua accelerant
auxilia, ad expugnandam impellebat ur-
bem. Vbi nihil successit, detrimento afflitus de-
stitutus cœptio, agrosque depopulatus est, in animo
habens ibidem hybernare. At fatum ineuitabile
fuit. Argis factio aduersus Aristippū Aristias erat.
Quum autem intercedere familiaritas putaretur
inter Aristippum & Antigonum, maturat Aristias
Pyrrhum Argos accire. Ille sp̄cē ex spe voluens,
& rebus secundis ad alias utens occasiones, ac sic
vbi incurrit, rebus alijs sarcire laborans, neque
clade neque victoria terminum faciebat sui &
aliorum fatigandorum. Contendit igitur cuestio-
gio Argos. Areus vero crebris insidijs positis atque
vijs infessis asperissimis, Gallos & Molossos, qui
agmen claudebant, carpsit. Prænunciauerat autem
Pyrrho atus pex iocinore sine capite inuicto, vnius
necessiariorum eius iacturam. Ibi vrgente articulo
oblitus, ex tumultu & iactatione, prædicti onis, im-
perat Ptolemæo assumptis familiaribus subsidium
ferre laborantibus. Ipse ocyus exercitum ex angu-
stis extrahēs progreditur. Interea acris circa Pto-
lemæum coorta pugna, ac dum delecti Lacedæ-
monij, quos Eualcus ductabat, manus conserunt
cum hostibus, Oœlus quidam Cretensis Aptera
ortus, vir impiger & pernix, prætercurrit, ac strenuè
dimicantem in latus percussit & occidit iu-
uenem. Ad cuius casum terga vertentem eius ca-
teruam dum inseguuntur & cedunt Lacedæmo-
nij, relicto peditatu cōiecerunt se imprudentes in
campum. In quos Pyrrhus, nuntiata modò filij ne-
ce, ingenti percitus dolore, Molosorum equita-
tum conuertit, atque ipse ante alios inuestus cæ-
de se satiauit Lacedæmoniorum. Semper quidem E
inuictum ostendit se & terribilem in armis, cæte-
rū tunc certamina priora audacia & strenuitate
superauit. Ut equum Eualco adegit, deflectens
Eualcus in latus, penè amputauit gladio manum
Pyrrhi sinistrā, verū delato in habenas istu has
incidit: Pyrrhus vero traiecit eum lancea, atque
cum istu equo delapsus est, & pedes iam omnes
qui ad corpus protegendum Eualci pugnabant,
contrucidauit delectos. Hoc quod non fuit exi-
guum detrimentum belli confecti nequicquam
inuexit pertinacia ducis. Pyrrhus postquam filio
quasi inferias dedit, magnificamque edidit tan-
quam ludos funebres pugnam, ac magnam partē F
miceroris in iram effudit hostilem, mouit Argos.

χοντος ἐποίησεν ή φιλοπιμα τῷ διχρίτων. ὁ δὲ Πύρρος, ὡς αὐτῷ σταυροῦντα τῷ παιδὶ πλέσας, καὶ λεμπρῶν
διπτήφιον ἀγωνισάμνος, καὶ πολὺ τῆς λύπης τῷ περιστατεῖσθαι τοὺς πολεμίους ἀφεῖς θυμῶν, περιῆρεν οὐτε οὐτε θάνατον.

καὶ τὸ Αὐτίζενον ἦδη πισθανόμνος ἔπει τῷ ἄκρων τῷ
τῷ πεδίου καθῆσας, τὰς Ναυπλίου ἐπραπέδεισε.
τῇ δὲ υπεράγακρικα τοφεῖς τὸ Αὐτίζενον ἐπεμήκε, λιμεσ-
τά πεκάλαν, καὶ τοφεκαλεύμνος εἰς δὲ πεδίον κατεβαίη τα-
χιαγωνίσασθαι τὰς τῆς Βασιλείας. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, τὰς
λίμνας τοῦ γρατηγίδην οὐχ ὅπλων μᾶλλον ἡ καρδίαν ἔη, ταῦτα
Πύρρῳ πολλὰς ὁδοὺς αἰεψήματο τοφεῖς θάνατον, εἰς οὖν μὴ φο-
λεῖται. τοφεῖς δὲ ἀμφοτέρους πρέσβετος ἦκεν οὐρανοῖς, ἀπαλ-
λέγεσθαι δεόμνοι, καὶ τὰς πόλιν ἐαυτοῦ μηδετέρους θυμούμνον,
λίμνων δὲ οὔσαν ἀμφοτέρους. ὁ μὲν δὲ Αὐτίζενος ἐπείθετο,
καὶ τὸ γὸν ἐδίδου τοῖς Αργείοις ὅμηροι. οὐ δέ Πύρρος ἀμολέγει
μὲν ἀπαλλαγήσασθαι, μὴ παρέχων τὸ πίστιν, τοποπότερος
ιστι. γέγοντο δὲ σημεῖον ἀπειπετεῖ τῷ Πύρρῳ μέγα τὸ γέροντος
αἵτινα μέντοι αἴ κεφαλὴ κείμναται χωρὶς ἥδη, τάπεγλάτ-
τας ὡφεῖσαν περιβαλλόντας καὶ τοσούτην μέμνηται τὸ έαυ-
τῷ φόνον, ἐν τε τῷ πόλει τῷ Αργείων τῷ Λυκείου πε-
φῆται οἱ πολλοὶ οἱ οὐρανοὶ βοσκοί, νεκροῖν οὐρανοῖς τὸ φόνου
καταπλεωτῶν πόλιν, τὸ δὲ ἀετὸν ἔπει τὸν ἄγαντα χωρισθάτα,
εἶτα φερόμενον ἔη. σκέπτοις δὲ πολλοῖς περιεμένας οἱ Πύρροι
τοῖς πίχεσι, καὶ πύλαις δύρσον, τοῦ Διαμαρτίου καλεόμενον, αἰεψ-
μνών τὸ τῷ Αἰγαίου αὖτες, ἀγέρει μὲν τῷ παρθενεῖσι
τοῖς Γαλάταις τοῖς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν ἀγροῦν καταπλεῖσθαι
ἐλέγειται· τοῖς δὲ πύλαις τοῖς ἐλέφαντας οὐ δεχομένης, καὶ
δῆτε τῷ πύρρῳ αὐτῷ ἀφαρεγγάτων, εἶτα πάλιν σ-
οκετεῖ καὶ θορύβῳ πεπλεύσασθαι, καὶ θυμούμνος διατείσοντος,
οἱ Αργείοις σωματόμνοι, περιεστάσας τὸν ἀστίδα καὶ τοῖς ὄχυ-
ρεις τόποις αἰθέτον, καὶ τὸ Αὐτίζενον οὐκάλεση πέμποντες.
οὐδὲ, αὐτὸς μὲν ἔγειρις περιστεράσσεις ἐφίδρεις, τοῖς δὲ γρατη-
γίδησι καὶ τὸ γὸν εἰσέπεμψε συγχώνεις Σοίθαν ἀγοντας. ἵκε δέ
καὶ Αράδες ἔχων χλίους Κρητας, καὶ Σαρπάτας τοῖς ἐλε-
φερτάτοις. καὶ πολύτετες ἀμαρτοῖς Γαλάταις περισταλθέτες,
εἰς πολιωτὸριστον κατέτησαν αὖτες. οὐδὲ Πύρρος εἰσὶν μετ'
ἀλευχημονιούς τοῖς βοῦς περὶ τὸν Κυλάσσον, ὡς οἱ Γα-
λάται τοῖς τοῦτον αὐτὸν αἰτηλαζέται, σύκιτα μὸν οὐδὲ διαρ-
ραλέον εἴπαστε, ταραχημόνται δέ εἰ τοῖς φωναῖς καὶ πονού-
των. ἐπῆδη μὲν ταῦτον ὀθαντούς τοὺς περιέπει τῷ μητρεῶν δυ-
σοδοῦτας τοῖς οὐσιούμοις ὡντὸν πόλις ὕδη μετέν, καὶ κι-
νδυνεύοντας. οὗ δὲ καὶ αστάφα πολλὴ τῷ μρωμέναι τοῖς
περιστεράσσοντος αἴματος καὶ μικτομαχίας, καὶ πλάναι καὶ διασποροί
ως τοῖς σενωποῖς, καὶ γρατηγίδας οὐδὲν ἔργον τὸ σκέ-
τον τοῦ βοῦς ἀκρίτου καὶ τείστητος. ἀλλὰ διέτεισον αὐτοὺς
περιειδούστες ἀμφόπερι τοῖς ἡμέραιν. ἤδη δέ διαλέχη-
ποντος, ἵτε αὖτις ὅπλων περιπλεως πολεμίσαν ὄφεισατ
Πύρρον διεπέρασε, καὶ τῆς ἀγρέως σὺ πολλοῖς αἰαγήμασι
κατέδων λύκον χαλκεων καὶ ταῦτα οἵτεις μάχης σωματίατα
ἄλληλοις, σύεπλάγη. χρυσομόνια περιεστάσεις ἐαυτὸν αἰενεκάν
παλαιόν, ὡς δύποταντι αὐτῷ περιεφεμόντον ὅτδι λύκον ἰδη
ταύρῳ μεχρόμνον. ταῦτα δέ Αργείοις πάθοις οὐσιούματα
παλαιοῖς γενηῦσθαι παρ' αὖτες λέγετον. Δαναῶν γέρε, ὅτε
πεφεύτησε τῆς χώρας καὶ τὰ γυράμια τῆς Θυρεάπ-
δος, εἰς Αργεῖος πορθεούμνοφ, λύκον Φαληραῖα ταύρῳ μεχρό-
μνον. δέ τοι δὲ ταῦτα οὐρανοῖς ὑπεπίθεσται, κατά τοις αὐτοῖς) ἐφο-
ρεῖται τὸν μάχην καὶ τὸ λύκον κατηστάσαντος, Αἰτιλαων Λυ-
κίω περιεστάσεις οὐρανοῖς ὑπεχρήστη καὶ περιεμέσαται, Γελ-

A Quin Antigonus iam consedit accepisset in locis editis campo eminentibus castra propè Naupliam est metatus. In sequenti die missus ad Antigonom caduceatore conseleratum cùm appellauit, prouocauitq; ut in planitiem descenderet, atq; de regno secum decerneret. Ille verò ductum suum respondit non armorum magis quām temporum esse: Pyrrho si vitæ pœniteret, multas patere ad interitum vias. Vtrunque autem adierunt legati Argiorum, ut abscederent orantes, neque ciuitatem vtriusque studiosam in potestatem sinerent recidere alterius. Antigonus assensus est, deditque Argiis filium ob sidem. Pyrrhus verò auum re-

B Argius filium oblidem. Pyrrhus vero quum re-cepisset se castra inde moturum, nec daret pignus, suspectior erat. Porro ipsi tum Pyrrho magnum prodigium factum est. Nanque boum, qui inamoti erant, sciuncta iam à corpore capita linguas viderunt exerentia & circumlambentia suū proprium sanguinem. In vrbe Argis Lycij sacerdos Apollinis procurrit in publicum clamitans, cadaueribus & cruroe conspicere se vrbe manantem procedere ad certamen aquilam, mox euanesce-re. At Pyrrhus multa de nocte ad muros venit. Portam quam Diamperes vocant, reperit ab Ari-

Cstea sibi patefactam, nec quousque Galli, quos secum habebat, insinuassent se in urbem, forumque occupassent, sensit aduentum eius quisquam. Elephantos quia non capiebat porta, atque ideo turres eis detraherent, mox eas reponerent in tenebris cum strepitu, inter hanc moram repercepta recurrent ad Aspidem & partes urbis munitiores Argiui, & Antigonom per nuntios accersunt. Ille ipse quidem exercitu propè admoto substitut imminens in occasionem: duces verò filiumque cum magno subsido in urbem submisit. Adfuit Areus quoque cum mille Cretensibus & expeditissimis Spartiatibus. Qui omnes Gallos simul adorti magnopere eos consternauere. Pyrrhus autem cum vulnalu & fremitu ad Cylarabin ingressus, ubi Galli globo suo clamorem reddiderunt, non fidentius & alacrum, sed trepidantiū & laborantium coniecit eum esse. Properè igitur antecedentes impellens equites, qui ęgrè per cloacas, quas habet urbs frequentes, incedebant, atque in periculo versabantur, accurrit. Erat in prælio nocturno magna cohortum quæ agebantur & imperabantur cæcitas, errationes, & diuulsiones per vicos, neque dari ullum imperium per tenebras & ancipitem strepitum angustiasq; poterat, sed ita tempus ducebant di-

Eam utriusque operientes. Vbi iam diluxit, Aspidem
contemplatus Pyrrhus armorum plenam hostiliū
percussus est. Quumque aspiceret in foro inter
ornamenta cætera æneum lupum & taurum vel-
vt ad pugnam commissos, obtorpuit: quod subiret
cum vetus oraculum, in fatis esse ut occumberet,
vbi lupū pugnantem spectaret cum tauro. Hoc ve-
tusti monumentum casus apud se memorant Argui
locaum. Siquidem Danao, quum primū
in eam oram appelleret, in Pyramijs Thyreatidis
Argos petenti lupum visum cum tauro certātem.
Danaum vero, qui statuit lupum ab se stare, quod

F indigenas externus, sicut ipse, aggredetur, spectatorem se præbuisse pugnæ. Quum victoriam obtinuisset lupus, voto facto Apollini Lycio adortum urbem fuisse, eaq; potitum ciesto per seditionē Gelanore, qui tunc apud Argiuos regnabat.

Ac statua ea de causa posita fuerat. Hoc spectaculo Pyrthus, simul quod nihil eorum quae expectauerat progrederetur, deprehensus, cogitabat se recipere. Verum portarum angustias timens, Heleno filio, qui extra urbem fuerat cum magna parte copiarum relictus, imperauit per nuntios, ut muri partem dirueret & exciperet exeuntes, si hostes virgerent. Ceterum quod prae festinatione & trepidatione nuntius nihil certi nunciaret, atque interueniret insuper error, reliquas beluas & milites fortissimos quoque trahens secum adolescentis, in urbem per porram ad ferendam parenti opem pergit. Iam regrediebatur Pyrrhus, & quoad recipienti se & praelianti forum spatium dabant, reiecit subinde instantes. At postquam ex foro in viam angustiorem, quae ad portam ferebat, extrusus incurrit in eos qui ei subfido veniebant ex aduerso occurrentes, alij, ut cederent vociferantem non exaudiebant, alijs per quam impigre obsequentibus obstabant illi qui ponebantur porta affluebant. Siquidem maximus elephas in porta per transuersum prolapsus stridensque impedimento iacebat resiliens, & alter eorum qui ante ingressi oppidum fuerant (Niconem dicebant) querens rectorem, qui defluxerat ex vulneru multitudine, attollere, obiecit se obuiam pedem referentibus, impulsuque suo socios & hostes vna confudit: qui incurrerunt in se mutuo, donec repertum cadaver proboscide sustulit, atque eo ambobus excepto dentibus retrò se retulit, ac furibundus obuios quoque prostravit exanimauitque. Ita conferti & constricti inter se quum essent, nihil administrari per quemquam viritim poterat, sed, velut vnum corpus inseparabilem, vniuersus globus multa capiebat in vtranque partem momenta & volumina. Parum inde erat cum inferentibus se subinde hostibus atergo imminentibus certaminis, sed maximam subimper ipse calamitatem inferebant. Quippeensem qui strinxerat, aut lancea inclinauerat, non erat recipiendi recondendive facultas, verum eis temere obuium quemque transfodiebant, incurrentesque in se se mutuo occumbebant. Pyrrhus praesentem tempestatem & fluctum contemplatus, coronam, qua erat insignis galea sua, dextra tradit vni ex amicis. Inde fretus equo in hostes inuehitur inharentes, ac lancea per loricam ictus vulnera accepto haud lethali vel magno, conuerit se in eum a quo vulneratus fuerat. Argivus ille erat, non illustris ex domo, sed paupercula anus filius. Ea quum praelium, sicut mulieres reliquae, spectaret ex tecto, cernens cum Pyrrho filium congressum, & commota periculo eius, tegulam ambabus manibus sustulit, eamque in Pyrrhum librauit. Hac in caput qua tectum casside erat delata, & vertebris ad basim ceruicis, collisis, visus eius est caligine obductus, frumentum defluxit e manibus, ipse prolapsus ex equo ad Lycymnij monumentum in terram concidit. Vulgus autem non cognouit eum. Ceterum Zopyrus quidam, qui merebat sub Antigono, duo praeterea veltres concurrentes, vbi illum esse animaduerterunt, in vestibulum quoddam raptauerunt incipientem se ex ictu colligere. Zopyrum, qui gladium Illyricum ad caput suum decidendum strinxerat, ita intuitus est toruere ut ille expauescens, partim tremulis manibus, partim molliendo, terrorisque & stuporis plenus, non directo

ἄλλα τοῦτο σόμα καὶ δύνανται μηντα, Βερείως τοι
μόλις ἀποσάσσαι τὰ κεφαλιά. ἕδη δὲ σιώδη λεπτοῖς
γυνίοις πλείονι καὶ περισσότερον ὁ Αἰλυνός ἔτησε τὴν κεφα-
λὴν ὡς καταθρόποντα. λεβέντες δὲ αὐτὸν πάντας τοὺς ταύ-
τα, καὶ κατέζουμένων τὸν φίλων περιστέρα. Ιερούλιας
ἔχει γνοὺς ὁ Αἰτίγενος, τὸ μὲν ύπερ ἀπόλαυσε, τῷ Βακτρείᾳ
πάντα, τὸν καλοῦντα γῆν Βαρβαρον. αὐτὸς δὲ τὸν χλωμόνα
περιτέλιας τοῖς θύμασιν ἐδάκησεν, Αἰτίγενον τὸν πάπ-
που μηνθεῖς, καὶ Δημητρίου πατέρα, οικοίων τοῦτον δημιά-
των εἰς τὸν χηνομετεβολιῶν. τὸν μὲν δῶν κεφαλιάν καὶ διαστήμα-
των τὸν Γύρρου κερομήσας ἔκβασεν. ἐπειδὴ δὲ Αἰλυνός διέλεγε
το επιχωνίας πεινά, καὶ χλωμόμιον λιτὸν ἀμπεχομένῳ, φι-
λανθρεφόπως σφέτυχε, καὶ διὰ πατεῖ περιστάθη, ιδὼν δὲ Αἰ-
τίγενος, Βελτίονα μὲν (εἰ πεν) ὡς παῖ Ταῦτα τὸν περιτέρων
— δὲλλος τοῦτον ὄρθας, διὰ μὲν τοῦτον τὰς ἐδῆτα Ταῦτα, οὐ
— μᾶλλον ἥμας καταπιεύεις τοῖς κερτεῖν δοκεῖνται. ὃν τούτου
φιλοθερευτούμενος, καὶ κερομήσας τὸν Εὔλεγον, ἀπέδηλεν εἰς
Ηπέρει, καὶ τοῖς φίλοις τὸν Γύρρου περιστάσας σφετύχθη, τῷ
ερατοπέδῃ καὶ τῷ διωάμεως πάσις κίνειος θρόμβης.

A sed secundum os & mentum detruncaret, ac vix longo spatio demeret caput. Innotuerat iam casus hic multis. Itaque accurrens Alcyoneus postulauit caput, ut si inspicere vellet. Vbi accepit, ad patrem aduectus abiectis id ad pedes eius cum amicis confidentis. Qui ut caput aspexit & agnouit, filium abegit incusso baculo, nefarium & barbarum vocans, ac chlamyde oculis admota illacrymavit, aui Antigoni & patris Demetrij, domesticorum exemplorum, ad fortunæ vices recordatus. Caput & truncum Pyrrhi cremauit magnificè. Quum verò Alcyoneus Helenum, in B quem inciderat, abiectum atque obsoleta operum chlamydula benignè appellasset, & ad patrem adduxisset, Antigonus, vbi id vidit, Melius (inquit) sic fili, quām antē: sed tamen nec nunc quidem recte, quod vestem hanc, quæ nos magis, qui videmur victores, dedecorat, non detraxeris. Inde comiter exceptum & ornatum in Epirum remisit Helenum, amicosque Pyrrhi, castris & exercitu toto in potestatem suam redactis, humaniter appellauit.

F A O R T A' P X O R

ΓΑΙΟΣ ΜΑΡΙΟΣ

Γ ΑΙΟΥ Μαείου τείτον οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν ὅντα
μα, καθάδριον οὖτε Κοίτου Σερπαέου τῷ κα-
παχόντος Γένεσίν, οὖτε Λαζαρίου Μορμύρου τῷ
Κόρειθον ἐλόντος. οὐδὲ Αχαικῆς θύτω γε τῆς
ταφῆς εώς ἐπώνυμον γέγενεν, ὡς οἱ Αφεικνός Σκυπίων, οὐ οἱ
Μακεδονικῆς Μετέληφ. ἔξεχον μάλιστα Ποσειδώνιος ἐλέγ-
χον οἴεται τοις δέ πείτον ὄνομα Ρωμαϊοις κύρετον εἴτε Ιορίζον-
ται, οὐδὲ Τάκιμλον, οὐδὲ Μάρκελον, οὐδὲ Κατενα. γίνεσθαι
γέρασενύμοις τοις δύτοις μόνον τῷ δυοῖν ταφοστούρρεμοι-
νοις. λαζαρίδης αὐτὸν ὅπει τούτῳ τῷ λόγῳ πάλιν αὐτὸς αἰσθά-
μοις ποιεῖται ταῦτα γεναικεῖς. οὐδὲ μεμάγετροι γεναικεῖς πήσεται τῷ
οἱ ομάτων διαφέτον, οὐδὲ οἴεται κυρίως ὄνομα Ρωμαϊοις υ-
πάρχειν οἱ Ποσειδώνιοι. τῷδε δῆμον, δὲ μὲν κυρίον, δὲ πόσιγε-
νειας, τοις Γομπηνίοις, οὐ τοις Μαλλίοις, οὐ τοις Κορινθίοις,
(ως αὐτοὶ Ήρακλείδες πέσειποι καὶ Πελοπίδες) δέ τοις, αφε-
στηρεικον δέ πειθέτου ταφῆς ταῦτα φύσεις οὐ ταφῆς, οὐ ταῦ-
τη Σεματος εἴδη καὶ πάτητα πήσεται, τῷ Μακρίνον, οὐ τῷ Τουρ-
κηνατον καὶ τὸν Σύλλην; οἵσιν δέ οἱ Μινύμεν, οὐδὲ Γρυπός, οὐδὲ
Καδμίνκες. εἰς μὴδὲν ταῦτα πολλαῖς δίδωσιν θητικήρησις οὐ
δισκηδείας αναμελία. δέ τοις οὐφεως τῷ Μαείῳ λιθίνῳ εἰκόνα
κειμένῳ στὸ Ράβενη τῷ Γαλατίας έθεώμα, πολὺ τῇ λεγο-
μένῃ ταῦτη δῆλος τριφύτητι καὶ πικρίᾳ πρέπουσθ. αἰθρώδης
γέραφύσθη πολεμικὴς γνόμων, οὐ τραπατικῆς μᾶλλον η
πολιτικῆς παρδείας μεταλλεύων, ἀκρεπτον στὸ τούτον οὐδεοσίας τὸν
θυμον ἔργον λέγειν οὐ μήτε γεάμματα μαρτίν Ελληνικά, οὐ-
τε Γλώττη ταφῆς μηδὲν Ελληνίδι γεγονός τοις μουσικῆς ἔχομέ-
νων· ας γελεθίον γεάμματα μαρτίν άν οἱ διδάσκαλοι δι-
λέγοντες ἐτέροις μέτρον δούτερον Νείραμβον, δέ τοις ναοῖς πνίος
καθιερώσι θέας Ελληνικάς παρέχων, εἰς δέ ταῦτα ἐλθῶν,

PLUTARCHI

C. MARIUS.

C. Marij non extat tertium nōmen, sicut nec Q. Sertorij, qui Hispaniam tenuit, nec L. Mommij, qui expugnauit Corinthū. Nam Achaicus ei cognomen ex rebus gestis partū est, vt Africanus Scipioni & Macedonicus Metello. Quo potissimum conuincere Posidonius arbitratur se illos qui nomen Romanorum censem tertium propriū esse, velut Camillum, Marcellum, Catonem. quippe sic nomine caruisse eos quibus duo duntaxat nomina fure. Cæterū fallit eum quod è diuerso hac ratione fœminas spoliet nomine. Nulli enim primum nomen fœminæ datum est, quod proprium Posidonius Romanis existimat. Reliquorum alterum commune ex gēte esse, Pompeios, Manlios, Cœnarios, vt si Heraclidas dicas & Pelopidas, appellatiuum alterū ex apposito, mutuatū à natura vel factis, vel à corporis figuris & vitijs, ceu Macrinū, Torquatū, Syllam: cuiuscemodi est Mnemon, vel Grypus, vel Callinicius. Cæterū cōtra hæc multas argumentationes præbeat cōsuetudinis diueritas. Porrò faciei Marij Rauennę vidimus in Gallia positū simulacrum, statuā marmoreā, quæ mīrè morum eius acerbitatem & amarulentiam refert. Nam naturā quum virilis & bellicosus esset, atque disciplina imbutus militari potius quam ciuili, impotenti iracundia fuit in imperijs. Dicitur F autē neq; literas Græcas gustasse, neq; Græcā lingua vlla in re seria usurpassē: quasi ridiculum foret literas addiscere eas, quarum alijs seruirent præceptores. Post secundum triumphū, quum in ædis cuiusdam sacræ dedicatione spectacula Græco more ederet, ingressus theatrum assedisse tantum,